

Duivelskind

Katlijn Udo de Haes

KICK

Kees haat bloemkool. Ik had laatst een paar mandarijnen en een bloemkool voor zijn caravan gelegd en toen hij wou gaan pissen in de ochtend ging hij tekeer als zo'n doorgeflippte kerel in het leger.

'Tyfuscholera, anuslikkers, stelletje schijtmongolen, kenker, kenkershit, kenker!'

Hij mocht vroeger geen kanker zeggen denk ik. We renden allemaal naar buiten en bleven zo'n beetje staan op het gras. Ik had mijn slippers aan moeten doen maar aan zoiets denk je niet als je schrikt. Kees gooide de bloemkool tegen mijn raam. Daarna vlogen de mandarijnen door de lucht. Iedereen keek naar zijn leuter die op een dikke witte worm leek, elke keer als hij gooide wiebelde hij extra hard. Rabbit lachte zich gek, hij heeft rare humor. Ik denk dat de bloemkool voor mijn hoofd bedoeld was. Dikke Tanus schreeuwde dat Kees bloemkool haat en of ik dat nog niet wist. Nou dat weet ik nu dus. Nooit meer bloemkool voor Kees.

*

Rabbit is echt knap. Zelfs met een badmuts en sandalen kan hij op zo'n bord in een bushokje, het maakt gewoon niet uit. Hij is denk ik een paar jaar ouder dan ik, twintig of zo, en de enige met echt werk, iets in de bouw. Hij begint de dag met een berg speed en een biertje. Toen ik net op het veldje was pieste ik naast zijn zwembadblauwe auto, ik wist niet dat het zijn huis was.

'Had u wc-papier gehad willen hebben mevrouw?'

'Nou graag,' Ik deed net of ik me niet helemaal de tyfus was geschrokken.

'Het is helaas op.'

Ik zat nog op mijn hurken, in mijn blote kont. 'Oh jammer.'

'U kunt wel even binnenkomen?'

'Krijg ik een rondleiding?' Ik trok mijn broek omhoog en zag zijn hoofd. Gelukkig had ik me net opgemaakt in de autospiegel.

'Natuurlijk, neem de achterdeur maar.' Hij gooide de deur aan de andere kant open.

Ik liep om de auto en ging naast hem zitten. 'Lekker huisje hoor.' Verder wist ik even niks. We knikten en keken in het rond alsof we op een marmeren trap stonden met een kroonluchter boven onze kop.

'Ik krijg niet alle kamers vol, wat moet je met drie zwembaden.'

‘Nee dat is niks.’

‘Je moet het ook maar schoonhouden allemaal.’ Zijn hoofd stond scheef en hij lachte zo’n beetje.

‘Heeft u geen personeel?’

‘Die heb ik moeten ontslaan, ze hadden mijn lievelingspoedel verkocht.’

‘Dan zult u wel verdrietig zijn.’

‘Ik huil twintig uur per dag.’

‘Zal ik u dan maar even pijpen meneer?’ Dat kwam denk ik omdat ik het echt wou.

‘Nou graag!’ Hij knoopte zijn broek open. ‘Gaat uw gang mevrouw.’

Dat was dus Rabbit.

*

Alles op het terrein ziet eruit of iemand het vergeten is. Als je door je oogharen kijkt lijkt het een camping, een enorme camping met maar iets van tien huisjes, waar het altijd waait, met hijskranen in de verte. Ik ga vandaag mijn caravan opruimen, je hoeft maar drie keer met je kont te draaien en het is een teringzooi. Alle kleren gaan in de bovenkastjes. Ik weet niet eens wat daarin zit, het zijn best veel kastjes. Ik hoop geld, maar er zitten vast verrekijkers in. Die gast die hiervoor zat hield van vogels zegt Missie. Ik snap niet wat daar leuk aan is.

‘Kick je moet helpen met de platen.’ Dikke Tanus staat voor mijn deur. ‘Als we het nu niet doen moeten we voortaan zwemmend door de modder.’

‘Ja.’ Ineens wil ik heel graag weten wat er in de kastjes zit. ‘Godverdomme Tanus, die kastjes zitten op slot!’ Ik probeer ze allemaal maar ze gaan niet open.

‘Kan ik binnenkomen?’ Tanus duwt de deur open, die zit dan weer nooit op slot. ‘Jezus Kick je moet wat aan doen.’

‘Ga je me verkrachten?’ Tanus zou dat nooit doen, daarom zeg ik het.

‘Het is gewoon niet netjes.’

‘Gaan we vloten bouwen? Laten we meteen een podium maken dan kunnen we optreden!’ Ik doe alsof ik door een microfoon zing en beweeg mijn schouders als een soulkikker.

Tanus lijkt op zo’n jeugdwerker die hutten bouwt om je te laten vergeten dat je vader zijn lul in je mond stopte als je moeder even weg was. Alleen hij heeft geen school gedaan. Hij komt uit Roemenië of zo. Maar echt lang geleden want hij praat als iemand van het nieuws.

'Youssef heeft pallets geregeld.' Tanus kijkt heel erg niet naar mijn swingende blootje en wringt zijn lichaam door de deur. 'Doe iets aan dat vies mag worden!' De modder zuigt bij elke stap aan zijn laarzen.

*

'Niet op het nieuwe gras!!' Missie staat te schreeuwen alsof we jonge kanaries aan het doodstampen zijn. 'Daarheen, daarheen moet je met je hout!' Ze maait met haar armen, ze had vliegtuigen compleet de verkeerde kant op kunnen sturen. Er is in deze modderpoel sowieso bijna geen gras meer te bekennen en nieuw gras al helemaal niet. Missie houdt van alles wat je niet kan zien maar dat toch leeft. Ze heeft een soort aquarium met dor hout en bladeren en dan zegt ze 'kijk die wormpjes en die kevertjes, kijk ze toch eens ploeteren.' Ik zie nooit wat maar ik zeg toch 'ja ik zie het Missie.' Soms moet je mensen niet teleurstellen.

'Je rijdt het zelf kapot met die kutvolvo van je!' Kees trekt Missie niet. Ik denk omdat ze spiritueel is. Kees wordt daar agressief van. Eigenlijk wordt Kees van vrijwel alles agressief.

'Het moet op de doorgaande wegen Missie, anders lopen we vast!' Tanus springt op en neer op een pallet om hem in de weg te laten zakken. Best slim zo'n straat van planken. Ik was trouwens serieus over dat podium, ik zou graag in een gouden jurk een optreden doen. Een beetje zoals Marilyn Monroe die zo sexy zong op iemand zijn verjaardag. Je kon gewoon zien dat iedereen van haar hield. Ik zag dat op tv bij de strijkijzers. Dat gezin waar ik hiervoor zat. Ze strijken daar zelfs hun onderbroeken.

*

Die kastjes moeten echt open. Ik maak mezelf zo ongeveer gek door te denken dat er geld in ligt. Van die criminele stapels, dat die vogelgast dus helemaal niet naar vogels keek. Of brieven van een uitgestorven persoon in een kistje met parelmoer, voor je het weet zit je in een show. Missie is weleens op tv geweest omdat ze paranormaal is. Ze legt ook kaarten. Ze doet dan eerst heel serieus met kaarsen en wierrook en daarna zegt ze hoe je leven wordt. Ik krijg veel liefde, of veel kinderen, dat weet ik niet meer. Ik geloof niet in liefde. Sommige mensen zijn gemaakt voor liefde. Dat zijn meteen al van die baby's die schattig kijken en rondrennen met van die dikke beentjes. En later krijgen ze lang haar en witte tanden. Ik ben niet zo iemand.

*

Gerrit van de strijkijzers zou die kastjes in één keer open kunnen maken. Hij is gek op dingen als hamers en schroevendraaiers. Al zijn shit hangt aan de muur van de schuur, dus als je ineens moet timmeren of zagen hoeft je niet eerst te zoeken. Je kan echt gruwelijk martelen met die apparaten, ogen uitsteken bijvoorbeeld of een vinger langzaam verbrijzelen, of een been afzagen en gaten boren bij je hart. Gerrit schroefde overal planken aan. Zelfs in de wc hingen ze, daar had Ineke geurkaarsen op gezet.

‘Als je nog plankruimte nodig hebt Kick, dan zeg je het maar.’ Hij wou me blij maken denk ik, echt jammer dat hij van die tyfuskinderen heeft.

Ik heb al zes planken op mijn zolder hangen. Als ik mijn spullen heel breed zou neerzetten, lijkt het nog steeds een leeggeroofde kringloop. Eigenlijk heb ik alleen een toilettas en een foto. En mijn kleren natuurlijk. Ik had eerst meer, maar dat heb ik in een sloot gegooid toen ik kwaad was. Ik zat in zo’n huis met begeleiding en ze wilden dat ik ging afwassen met Linneke, maar Linneke had een keer met mijn telefoon drugs besteld en tegen de leiding gezegd dat het mijn wiet was.

‘Kijk in haar telefoon dan! Kijk in haar telefoon!!’ Echt hysterisch.

Met zo iemand was ik niet af. Toen mocht ik twee dagen niet naar buiten. Achter mijn raam was een sloot, daar gooide ik alles in dat los zat, dwars door de ruit. Een cd-speler, een tekendoos, een tas met fotoboeken en mijn beer zonder ogen. Ook een rugzak van mijn vader waar zijn naam in graffitiletters op stond, Casper. Maar dan CSPR. Heel cool. Ik wou hem geven als hij naar Nederland komt, hij woont in Italië omdat hij daar moet werken en niet steeds heen en weer kan en zomaar even weg bij zijn nieuwe vrouw en die baby’s gaat natuurlijk ook niet. Hij zegt dat hij deze winter komt. Maar nu ligt dat ding dus op de bodem van een drabsloot. Die nacht wou ik het water in, maar zo’n fruitmongool zag me klimmen in mijn onderbroek en schreeuwde dat ik ging ontsnappen. Alsof ik in mijn nakie op de bus wou stappen. Drie dagen later ging ik naar de Strijkijzers.

*

‘Als die beschimmelde haringkutten me een huis zouden geven, dan is het pas feest.’ Er vliegt bier uit het blikje van Kees. ‘Je kan ondersteboven in je nakie aan een vleeshaak gaan hangen, maar luisteren ho maar.’ In zijn mondhoeken zit wit spul.

‘Ze wil... alleen maar... een LIEDJE zingen!’ Missie praat alsof ze dat al een miljoen keer heeft gezegd, maar het is gewoon de eerste keer.

'Alles staat erop, alles staat op het briefje.' Rabbit springt rond en wappert met zijn uitnodiging voor iedereen's neus. 'Ze is going to surprise us!'

Ik wil verdwijnen maar toch ook niet.

'Achteraf is er bier.' Tanus klinkt als iemand uit een toneelstuk.

'Is het gratis? Is het gratis? Hé, is het gratis?' Kees rukt Tanus bijna omver.

Ik moet een jurk. Maar eerst die kastjes open.

*

'Je kan die courgettes ook nog wel meenemen.' Pukkel wijst naar een kratje. Hij heet niet echt zo maar er zit een bobbeling in zijn nek, ik kan hem beter framboos noemen. Of aardbei. Of rooie pepernoot. Of bloedblaar. Als de markt klaar is mag ik groente hebben, ze gooien het anders toch maar weg.

'Ik moet een jurk, weet jij iets?'

'Jij in een jurk?'

'Ik ga zingen. Net als Marilyn.'

'Marilyn was actrice, geen zangeres.'

'Iedereen hield van haar.'

'Ze heeft zichzelf van kant gemaakt.'

Ik gooi de courgettes in mijn tas. Dat heb ik nog nooit gehoord over Marilyn. Waarom zou ze zoiets doen?

'Je staat te klappertanden, heb je geen jas?'

'Kou is voor sukkel.'

'Moet je nog bloemkool?'

'Geef die maar aan iemand die dood wil.'

*

Mama weet niet waar ik ben, ik weet eigenlijk ook niet of ze me zoekt. Als ze me liever zou willen vergeten dan snap ik dat wel. Misschien is dat al gebeurd. Ik ben nu twee maanden hier en niemand heeft me gevonden. Ik dacht dat de Strijkijzers me sowieso zouden komen halen, elke keer als ik een auto hoor draait mijn hoofd vanzelf om en ik wil niet eens aan de strijkijzers denken. Misschien weet niemand dat het hier bestaat, er komt alleen een bus. Of ze zijn niet gaan zoeken, dat kan ook. Voordat ik in slaap val loopt dat de hele tijd door mijn hoofd te stampen, 'waarom zouden ze je zoeken? Je bent toch zelf weggelopen?' Ik wilde laatst naar Rabbit om te vragen of hij naast me kwam liggen, maar dan zou hij misschien nee

zeggen dus ik deed het toch maar niet. Het regende trouwens ook. Als ik stoned ben kan ik zelf sturen waar ik aan denk, dan word ik een bioscoop. Mama en ik lopen over een strand en ik huppel. Niet de hele tijd maar af en toe, echt super klef. Ik huppel en ik lach en mama duwt me een beetje voor de grap. En dan komt er een paard of een jeep en daar zit papa in. Maar dat is bullshit natuurlijk.

*

De bus rijdt weg. Ik wil de tassen op de grond zetten maar ik kan beter gaan lopen. Wind trekt en blaast, mijn haar vliegt rond mijn hoofd als een magere octopus in de aanval. Ik heb geen handen door de tassen dus ik laat het maar gaan. Er zijn bijna geen bomen, het bos is weggelopen en heeft alleen de lelijkerds achtergelaten. In de dunne boom bij Missies woonwagen hangen lampionnen en poppen van stro. Ik weet niet of het kunst is of iets heksachtigs. Grote kans dat ze bij maanlicht gaan giechelen. Of ze komen uit de boom en vermoorden kippen en jonge vogeltjes.

‘Je bent een schat, je gaat het terugkrijgen in je karma.’ Ze prikt met haar gele nagel in een brood en snuift als een konijn. ‘Het ruikt muf.’

‘Heb jij jurken?’ Mijn tanden houden niet op met klapperen.

Missie kijkt alsof ik het boze oog in mijn haar heb zitten en loopt haar wagen in. Hij is blauw geschilderd, met roze bij de ramen. Het ding ziet eruit alsof het te hard is neergekwakt, alles zit scheef of los. Een gordijn hangt te wapperen in haar deur, lang geleden stonden er vast bloemen op. Missie verzamelt bloemen. Ze heeft plastic rozen en hele boeketten in lege potten en flessen gestopt, ook in bloempotten met aarde alsof ze nog gaan groeien. Ze trekt het gordijn opzij en wenkt me. Als Missie beweegt rinkelt het, ze is net een kerstboom met al dat goud.

‘Deze mag je meenemen, oma had hem op bed.’ Ze kijkt om zich heen alsof oma elk moment kan opduiken en drukt voorzichtig een gore spreid in mijn handen.

Ik probeer niet te ruiken. ‘Dat is lief, ik kan er vast wat moois van maken.’ Missie zwaait me dramatisch uit, ze denkt zeker dat we in een film zitten. Tanus moet nog courgetten, hij woont achterin, naast de tenten van de Polen. Hij heeft zelfs een schuur. Kees krijgt niks vandaag.

Een piep vliegt mijn oor binnen, Rabbit fluit. Hij ligt op de achterbank van zijn auto, zijn benen op de voorstoel. Zo slaapt hij ook. Naast de auto staan banken en tafels, je kan

net doen of je in een huis zit, een huis zonder muren en zonder dak. Ik ga op een bank met scheuren zitten, er zat water in dus nu is mijn broek zeiknat.

'Ik heb drie sigaretten en een meloen.'

'Kom je in de auto?'

'Kan je me helpen met de kastjes open maken?'

'Ik maak liever jou open.'

'Je hebt toch wel een schroevendraaier?'

Rabbit heeft zijn broek losgedaan en trekt aan zijn lul. Hij weet dat ik daar niet tegen kan, ik wil hem opeten als een puddingbroodje. 'Misschien straks.' In mijn caravan is het ook koud, ik ga met de natte broek en mijn schoenen nog aan onder de dekens liggen. Tanus komt de courgettes maar halen.

*

Ik bibber als een kale kat in de sneeuw. Steeds als ik slaap lijkt het of mijn bed met een noodvaart de bodem in zakt, dan schiet ik omhoog en is alles weer normaal. Ik heb de restjes van ouwe joints opgerookt, want ik wil niet steeds schrikken als een blinde gek. Mama zei dat ik dan aan een ballon in de blauwe lucht moet denken.

'Rabbit!!' Was dat mijn stem? Rabbit is er niet eens. Ik wil geen mensen in mijn hoofd. 'In dit huis schreeuwen we niet. We schreeuwen niet en we vloeken niet.' Gerrit is een paard, een lichtgrijs paard. Ik wilde het niet, het ging per ongeluk. Hoe kan zo iets per ongeluk gaan? 'Jezus waakt ook over jou lieve Kick. Ook over jou.' Het paard heeft grote gele tanden, er wonen kabouters in zijn neusgaten. Ik ben toch niet stout mama? 'Mama is heel erg verdrietig. Mama wil je niet meer zien.' De rode ballon knapt, kleine stukjes zakken naar beneden, als dode vlinders.

Iemand klopt. 'Kick, ik heb iets voor je, kan ik binnenkomen?' Tanus hijst zich naar binnen. 'Meisje toch, je bent zeiknat.'

'Ik deed het niet expres, het ging per ongeluk!' Ik ben blijkbaar aan het huilen.

'Dat weet ik toch lieverd.'

'Ik moet het tegen mama zeggen, ik moet het zeggen Tanus...'

'Ja, dat is goed.' Hij zakt op het bed. 'Kijk eens wat ik heb? Voor als je gaat zingen.' Het lukt me niet mijn hoofd op te tillen.

'Denk je dat ze kwaad zijn?' Ik snik met schokken, als een peuter met kapotte knieën.

'Niemand is kwaad.' Tanus zegt maar wat, hij heeft mijn moeder nooit gezien. Het is

fijn dat hij er is, hij aait me als een poes, ik kruip onder de dekens en rol me op.

*

Er is licht. Een glijbaan van stofjes, ze dansen alsof er geen donker was. Papa kijkt vanaf de muur, boven zijn trainingsjasje. Dikke zilveren ketting, of is het goud? Zijn arm om mijn afgescheurde mama. De lucht is blauw en er is een palm. Het is Leonardo Di Caprio, niet die diknek van nu, maar die van lang geleden. Papa's ogen lachen. Op de tafel, voor de foto ligt een lap stof. Ik ken het niet, het is niet van mij.

'Kick, ben je wakker?' Rabbit steekt zijn hoofd om de deur

'Ja.'

'Tanus zei dat je koorts had.' Rabbit pakt de gouden lap, het is een jurk. 'Oehlala,' hij houdt de jurk voor zich en wiegt met zijn heupen, een goudenswingvis.

Mijn mond is van rubber. 'Mag ik water.'

'Kijk eens?' Hij tovert een schroevendraaier uit zijn trui.

'Eerst water.' Rabbit doet alsof hij champagne uit de kraan tapt en geeft het glas als een ober, met buiging en alles.

'Trek eens aan? Staat vast sexy.'

Ik ben een uitgekotste dweil. 'Eerst de kastjes.'

'Moet je niet oefenen met zingen?' Rabbit springt over me heen het bed op, ik gil als een meisje van dertien.

*

Mama vond alles goed. Als ik chips wou voordat ik naar school ging gooide ze de zak op tafel en als ik buiten wilde slapen mocht ik gewoon mijn matras op het balkon leggen. Een keer deed ik een slakkenwedstrijd in de woonkamer, ze moesten natuurlijk rechtdoor naar de andere kant van de kamer, naar de finish van tape, maar ze kropen alle kanten op, we traptten nog dagenlang op slakken, zelfs in de badkamer.

Ze deed het liefst cursussen, zoek de heks in jezelf of aquarelleren met je ogen dicht. Het is best irritant als je kind dan de hele tijd wil eten of schone was nodig heeft. Andere moeders roepen dat je schoenen uitmoeten en dat je op tijd thuis moet zijn voor het eten. Die bellen waar je blijft of lopen de straat op om te kijken of je eraan komt. Ik mocht thuiskomen wanneer ik wou. Ik kwam expres zo laat mogelijk. Ik denk dat ik wachtte tot ze zou ontploffen, maar ze ontplofte nooit. Zelfs niet als ik de hele avond wegbleef, of mijn kamer door elkaar had gegooid of als de aanrecht vol lag met smerigheid. Ze keek alleen. Ze

keek alsof ik een maanmannetje was dat expres haar leven kwam verpesten. Ik wilde haar gezicht openkrabben. Of in haar buik schoppen.

*

‘Ik hou het niet meer!’ Missie waait zo ongeveer de lucht in, het zeil klappert en trekt als een gek. Als we loslaten vliegt ze weg als Mary Poppins. Er komt een luifel boven het podium, zingen met nat haar is niet sjiek.

‘Bindt het aan de paal van de bar!’ Tanus schreeuwt naar Kees maar Kees rukt met een rooie kop aan het touw alsof hij aan het touwtrekken is.

De Polen zitten op tuinstoelen met een blikje bier. ‘Get your car to put on the rope!’ Ze spreken toch fucking Engels, waarom reageren ze niet? Ik schreeuw het nog een keer en de kale haalt eindelijk zijn bus. We binden het touw aan het imperiaal.

‘Kan het aan het dakraam?’ Rabbit staat bovenop de keet van Tanus.

‘Als het dak loslaat slaap ik bij jou!’ We lachen, ook al kunnen we het zeil bijna niet houden, van feestjes opbouwen wordt je vrolijk.

Alleen Missie staat te huilen, ze heeft het zeil nog steeds vast. Rabbit laat zich van het dak zakken en pakt haar zeilhoek. ‘Ik kon het niet houden, dat zagen jullie toch?’ Er zit mascara op haar wangen.

‘Je bent de beste zeilvasthouder ooit.’ Rabbit knoopt het touw om de paal en ineens is het echt knus. De bar is speciaal getimmerd, er hangen vlaggetjes en er zijn krukken. ‘Mag ik een biertje van u mevrouw?’ Hij gaat zitten en zet een elle boog op de bar.

Missie vergeet dat ze huilde en gaat achter het houten plankending staan. ‘Hoe had u het gehad willen hebben, met of zonder schuim?’ Ze zet een stem op als een kakvrouw.

‘Een dood biertje graag, of anders een glaasje pis met een bakje schijt.’ Missie pakt een ouwe teil, trekt haar broek naar beneden en doet of ze gaat schijten. Niemand had gedacht dat ze dat zou durven, haar billen en benen zijn wit als melk. We brullen en Kees springt op en neer, hij maait met zijn vuisten als een hooligan bij een doelpunt.

‘Gooi de bar maar open Missie!’ Tanus zet treetjes bier op het hout. Weer brult iedereen. Ineens heb ik de zenuwen, straks ga ik zingen.

*

Er zat porno in de kastjes. Ouwe blaadjes uit het jaar nul. De vogelman hield dus niet alleen van vogels, of het lag er al voordat hij kwam. Verder alleen plastic bekertjes en een paraplu. Rabbit zag een vrouw met een vuist in haar kut en schreeuwde alsof iemand met drie salto’s

van een balkon sprong. Hij zei ook steeds 'Kijk deze dan, kijk deze dan.' Er waren vrouwen die elkaar likten en er was een zwarte pik in een vrouwenanus. Ik keek niet echt naar de foto's. Er had geld in kunnen zitten. Genoeg geld voor Italië bijvoorbeeld, dat ik met een stapel flappen naar Schiphol kon gaan en zeggen 'een ticket naar Rome alstublieft.' Ik moet sowieso uitzoeken waar papa woont.

Ik zag hem voor het laatst toen ik acht was. Het was mijn verjaardag en hij sliep al een tijd niet meer thuis. De buurvrouw was er, en mijn oma. Ze aten slagroomtaart. Mama rende steeds van de keuken naar de kamer en gaf iedereen appelsap en thee. Ik wou geen taart maar ik moest van oma. 'Ik ben niet voor niks gekomen,' zei ze. Ik wilde rollerskaten, of in ieder geval weg uit de kamer. Ineens was papa binnen komen lopen, hij zei 'hoppa' en zette een cadeau op het kleed. Mama kwam uit de keuken en zag papa staan, ze bleef hangen in een stap, daarna gooide ze het cadeau op straat alsof het een stinkende hond was. Zoiets had ik mama nog nooit zien doen. Ze had beter papa op straat kunnen gooien want het was mijn cadeau, maar ze wilde natuurlijk juist dat papa zou blijven. Of dat hij nooit was weggegaan.

Ik heb haar een keer aan zijn been zien hangen, 'Niet weggaan, niet weggaan,' riep ze, als een grote zware pop liet ze zich over de vloer slepen. Papa schopte zo'n beetje met zijn been alsof er een plastic zakje aan zijn schoen zat. Het was koud op de trap dus ik ging maar weer naar bed. Toen ik lag hoorde ik de deur dichtslaan. Het leek door de vloer of mama lachte maar dat zal wel huilen geweest zijn.

Oma zette haar taart neer. 'Je bent niet meer welkom in dit huis.'

'We maken het buiten wel open, Kick,' Achter papa aan liep ik naar de voortuin. Het was een beer, terwijl ik veel te oud was voor nepdieren. Hij zat op de vuilnisbak en ik stond in het gras. Het papier waaide over het tuinhok de stoep op, daarna vloog het over straat als een kleine gekleurde auto. Papa aaide over mijn haar en trok me naar zich toe. Ik struikelde een beetje en rook zijn jas, sigarettenrook en ouwe tent. Hij hield me hard vast, ik stond nog scheef door het struikelen, maar ik kon niet bewegen door zijn armen. Hij kustte in mijn nek, dwars door mijn haren heen. Toen keek hij naar me alsof hij nu pas zag dat ik ook gewoon een neus en een mond had. Hij legde zijn voorhoofd op mijn hoofd. Zijn ketting bungelde voor mijn ogen, ik denk dezelfde als van de foto. Mijn armen waren weer vrij dus ik kon hem ook vasthouden, om zijn leren jas heen, met mijn wang tegen de rits. We waren heel stil, ik geloof dat ik mijn adem inhield. Toen stond hij op en ging. Hij liep midden op straat, achter

de waaiauto aan. Oma stond achter het raam als een kwaai uil, ze knikte met haar hoofd dat ik binnen moest komen.

*

‘Ik weet niet of ik durf.’

Rabbit legt een bergje speed op de bovenkant van zijn hand, ik snuif en word een raceauto die alleen maar vooruit kan. Mijn bange zelf zit op de achterbank, ik moet haar eruit kieperen zodat ze in de greppel rolt en dan hard doorscheuren. Rabbit knipt met zijn vingers voor mijn hoofd. Hij heeft gelijk, ik moet niet denken.

‘One day I'll fly away, leave your love to yesterday!’ Hij doet opera achtig, onder de douche had het vast heel mooi geklonken. Omdat mijn telefoon dood is draaien we de cd steeds in zijn auto, dus hij kent het hele liedje nu ook.

‘Doe jij het dan!’

Rabbit pakt mijn hoofd en zoent me op mijn mond. ‘Niemand zingt zo mooi als jij.’

‘Een uur voor aanvang!’ Tanus gezicht is ineens achter het raam.

‘Ik weet het niet Tanus.’ De ruit beslaat, met mijn mouw veeg ik zijn hoofd weer tevoorschijn.

‘Wat?’

Het raampje moet open. ‘Kunnen we niet gewoon alleen feestvieren?’

‘Zonder zingen? Ben je mal.’ Hij geeft een kushand en loopt naar de feestplek.

‘Ik ga ook vast een biertje drinken.’ Rabbit stapt uit en verdwijnt het donker in. Koude wind waait door het open raam.

*

Mama had de cd van de rommelmarkt, ze was er dolblij mee. Ze bleef cd's kopen ook al gebruikte de hele wereld Spotify. Dingen mochten niet veranderen. Ik had ook beter twee kunnen blijven, iemand van twee kan je aankleden en pap voeren. Iemand van twee raast niet als een meteoriet door je huis. Iemand van twee noemt je geen kankerhoer.

‘Dit moet je horen!’ Ze was binnen komen rennen met zo'n hippie tas, terwijl hippies allang zijn uitgestorven. ‘Schuif de tafel aan de kant!’ Ze stopte de cd in de speler en schopte haar schoenen uit.

Toen ze mijn hand pakte leken we wel verliefd. Ik was geen schaduw op de muur, ik

bestond echt. Ik dacht dat ze liever papa in huis had, haar gezicht bleef altijd treurig als ik er eindelijk was. Maar toen niet. Ik weet niet waarom ze blij was, misschien vond ze het echt leuk met me.

We dansten door de kamer, zelfs over de bank. Maar net toen ik als een vogel over de tafel vloog klapte ze in elkaar en begon te huilen.

‘Oma zong dit als ze afwaste.’ Dat leek me niet iets om van te huilen, oma heeft een stem als een vastgelopen ketting. ‘Voor de rest was ze altijd kwaad.’

Ik weet niet wat erger is, kwaad of verdrietig. Ik denk verdrietig want daar zit geen einde aan. Alsof je urenlang moet lopen door een regenbos. Als je kwaad bent kan je schreeuwen of met dingen gooien, of stompen. Ik stompte papa vaak toen ik klein was, echt hard. Maar dat was voor de grap. Hij gooide me op de bank of slingerde me door de kamer als een grote pop. Of hij legde me over zijn schouder en hield me daarna ondersteboven. Het bloed ging naar mijn hoofd maar zelfs dat was fijn.

Randy zong, mama snikte en ik stond op de tafel. Het leek of ik midden in een speech zat op een begrafenis, voor ik echt plechtig zou gaan praten sprong ik van de tafel. Ik wou mama troosten maar toen ik bij haar was rende ze de kamer uit. Tot het donker werd dacht ik aan hoe we dansten.

*

Op hoge hakken wankel ik door de modder, hijgend als een trekpaard. De jurk mag niet vies worden, in de spiegel op de kast zag ik eruit als een filmster. Mijn ogen zijn goed zwart en mijn haar zit omhoog. Binnenkort moet ik blondeer jatten, de uitgroei is echt erg.

De feestplek geeft licht al een schip in de zwarte zee. Het is alsof iedereen tegelijk praat, dwars over de muziek heen. Hoe weet Tanus dat ik eraan kom? Hij moet me aankondigen. Eerst naar het licht. Waarom kan je zenuwen niet uitzetten? Mijn hart knalt uit mijn jurk. Misschien had ik geen speed moeten nemen.

‘Daar is ze!’ Rabbit ziet me aankomen. ‘Hé Kick! Het feest is al begonnen!’ Die is niet meer nuchter.

Missie zwiert als een pasgetrouwde bruid over de dansvloer, Youssef stampet en klapt als een bezetene, zijn snor is geknipt. Tanus giet wodka in koffiebekers, de Polen hangen half over de bar. Dan ziet hij me. ‘Het gaat beginnen!’ Iedereen juicht. Tanus helpt me op het podium.

‘Ze moet een kruk!’ Rabbit heeft door dat ik niet lang op die hakken kan staan, echt lief.

De kruk is fijn. Er is zelfs een microfoon. ‘Ik ga voor jullie zingen.’ Mijn stem is van glas maar iedereen klapt.

Tanus pakt de microfoon. ‘Al twee maanden woont deze prinses bij ons en nu gaat ze voor ons optreden.’ Je kan op de stilte lopen. De muziek gaat aan, ik begin op tijd met het eerste woord, mijn stem is honing. Ogen worden sterren, iedereen wiegt als wier, we zijn een meer in maanlicht. Ik ga staan en gooi mijn stem omhoog, Missie huilt en Kees brult als een orang-oetang. Misschien is er toch licht in mij. Misschien ben ik geen duivelskind zoals mama en de strijkijzers zeggen. Ik zing over nacht en liefde en dat ik weg vlieg op een dag. Maar ik hoef niet weg, ik wil niet weg, nooit. Tanus is mijn vader en Rabbit is de zon. Zonnetje zon op blauwe gympen. Hij staat vooraan, zijn ogen aan mij vastgekleefd danst hij een maffe dans, sneller dan mijn lied. Als mama me nu zou zien, zou ze van me houden.

Rabbit schuifelt gekke passen dichterbij, stampet dan het podium op, ik zing en trap mijn hakken uit, heupen draaien, wiegen als water. Warme handen, zijn lichaam tegen mij aan, hij duwt en duwt, knijpt mijn billen, borsten. Ik draai me om en dwing hem zingend van me af. Hij grijpt mijn jurk en maakt mijn benen bloot, ik trek de gouden stof omlaag en raak mijn woorden kwijt. Waarom gaat hij niet terug, mijn lied is nog niet klaar. Ik krijg de zware mist niet uit mijn hoofd, de woorden zijn nog altijd weg.

‘Tanus haal hem weg!’ Ik wankel, val op het harde hout. Rabbits zwarte ogen branden gaten in mijn borst, het lijkt of hij iemand anders is. Waar is mijn stem, ik ben de enige die mij hoort. Rabbit hangt zwaar, hij zweet en grijnst .

Apen zijn het, ze schreeuwen, krijsen, gillen. ‘Neuken! Neuken! Neuken!’ De muziek is weg. Mijn armen zijn van lood. Koppen kwijlen met rode tongen, losgelaten honden bij de jacht. Rabbit houdt mijn schouders vast, schud me als een pop, ik ruk me los en ren het donker in.

*

‘Vertel over papa.’ Mama hield er niet van als ik dat zei.

‘Hij ging weg.’

‘Je hebt hem weggejaagd.’

‘Papa liet zich niet wegjagen. Nergens.’

‘Hij noemde mij ‘zonnetje’.’

'Hij had voor iedereen een naam.'

'Hoe noemde hij jou?'

'Voor de juf op school, voor de vrouw van de benzinepomp, voor mensen die we nog maar twee minuten kenden.'

'Had hij voor jou geen naam?' Ik weet allang hoe hij haar noemde, op de achterkant van de foto met de palm staat 'beer en ik', en het handschrift is niet van mama.

'Voor die juf had ik ook namen hoor, 'tepelteef', 'soppeke schuurkut', 'het kwijlkalf'. Ik wilde je van school halen, maar op elke school zijn juffen.'

'Jij wilde hem niet, daarom ging hij naar de juf.'

'Heeft papa je dat vertelt?' Mama was makkelijk op te fokken.

'Als jij lief voor hem was geweest was hij nooit weggegaan.'

'Je hebt geen idee, je weet niet waar je het over hebt!'

'Had papa me maar meegenomen naar Italië.' Als ik zoiets zei liep ze de kamer uit of praatte dagen niet meer tegen me.

Ik kan me de stem van papa niet herinneren. Het is raar om te vragen of hij aan de telefoon 'zonnetje' wil zeggen. Er is een filmpje dat ik met blote billen door de kamer kruip en papa gaat erachteraan en bijt dan in mijn bil. Ik gil en lach en papa gromt. Ik weet niet wanneer mama irritant is geworden, als iemand je 'beer' noemt ga je het toch niet verpesten?

*

Morgen ga ik weg. Ik heb geen nieuwe plek maar dat zie ik dan wel. Gelukkig had ik touw en van die plastic dingen die niet los kunnen, niemand kan erin. Het is lastig met plassen maar dat doe ik op een emmer. Missie en Tanus zijn geweest, ze riepen en rammelde aan de deur, Kees heeft ook geklopt. Rabbit niet. Het beste is dat ik ga als hij slaapt.

Als ik nu mijn spullen pak en naar de bus loop, zal je zien dat ze me tegenhouden en dingen zeggen waardoor ik niet meer weg kan. Over een paar uur is het vast stil in mijn hoofd. Kees plakt achter mijn ogen en zegt steeds dat woord en Rabbit is zo'n irritant spook uit een tekenfilm, hij vliegt maar rond en rond en dan steken er messen in mijn borst. Tanus bleef gewoon achter de bar toen iedereen schreeuwde. Waarom kwam Rabbit op het podium? Waarom komt hij niet naar me toe?

Ik heb mueslirepen en een banaan dus ik hoef niet naar buiten. Ik wacht een dag en dan ga ik in de nacht. Als Rabbit dan bij mijn caravan komt is hij leeg.

*

Zon schijnt langs het oranje gordijn, ik heb dus geslapen.

Iemand klopt. 'Meissie ik heb soep.' Het is gewoon Tanus.

'Ik hoef niks.'

'Je moet wat eten.'

'Rot op.'

'We willen allemaal dat je naar buiten komt.'

'Ik zou niet weten waarom.'

'Ze waren dronken, dat weet je toch.'

'Je kwam niet.'

'Het ging te snel.'

Hoe kan Tanus denken dat ik naar buiten kom. Wat zou ik moeten zeggen? Ze zullen kijken alsof ik kanker heb. Ik ga nog liever dood. Misschien is dat zelfs beter dan weggaan.

Dan hebben ze meer spijt.

'Geef die soep maar aan de Polen.'

'Hij is voor jou, Missie heeft geholpen.'

'Alleen Missie?'

'Kees heeft een ui gesneden met het mes van Youssef. Hij sneed in zijn vinger maar wilde toch doorsnijden. Missie zei dat het een voorteken was. Ik heb er een nieuwe ui in gedaan, het zit niet in de soep, het bloed van Kees.'

'Alsof een ui snijden helpt.' Bij het bouwterrein wordt een paal de grond in geslagen. Als je onder zo'n betonen ding komt ben je verbrijzeld. Je mag daar ook helemaal niet komen, maar Rabbit wist een gat in het hek. We wilden machines jatten maar ze waren te zwaar. 'Is Rabbit werken?'

'Nee, hij is met zijn auto bezig.' IJzer knalt op het beton. 'Wil je dat ik iets tegen hem zeg?'

'Ga weg.' De machine is klaar. Wind trekt aan het feestzeil, zelfs hier hoor je het klapperen.

'Ik zet de soep voor je deur.' Ik hou mijn adem tot zijn stappen niet meer te horen zijn.

*

Al mijn spullen doe ik in plasticassen. De caravan is de beste plek ooit maar ik kan niet steeds binnenblijven. Er heeft al een paar uur niemand geklopt. Vroeger bij mama ging ik ook vaak weg. Meestal stopte ik kleren in de rugzak van papa en liep de deur uit. Altijd dacht ik dat mama me terug zou roepen maar dat gebeurde nooit. Soms ging ik naar een meisje uit de klas maar soms ook naar het park. Er was een bankje bij de vijver waar het goed was, er waren eenden die gewoon wakker bleven. Een keer had ik geslapen op het bankje, niet heel lang maar ik denk wel twee uur of zo, ik had het tering koud gekregen.

Toen ik thuiskwam zat mama aan de keukentafel. Ze had wijn gedronken en zat te staren, ik weet zeker dat ze de deur had gehoord maar ze zei niks.

‘Ik ben er weer.’ De keuken was best donker, er was alleen een beetje licht van boven het fornuis.

‘Papa keek alleen nog naar jou.’

‘Papa is al heel lang weg.’

‘Hij raakte me niet meer aan, ik was niet eens uitgescheurd dus het kon gewoon.’

‘Waarom lig je niet in bed?’

‘Ik wilde niet zwanger zijn maar hij wilde het houden. Ik kon niet meer feesten, niks. Casper wel.’ Mama schonk haar glas vol. Ze keek niet naar haar handen maar toch ging de wijn precies in het glas.

‘Ik was in het park.’

‘Je vader wilde dat je bij ons in bed sliep omdat je vaak huilde. Hij wou gewoon niet met mij alleen zijn. Baby’s huilen altijd. Ik heb een matras in jouw kamer gelegd, daar kon ik tenminste slapen.

‘Weet je waar papa woont?’

Mama schonk haar glas weer vol. ‘Hij mocht je meenemen maar hij wilde niet.’ Ze keek me aan of dat mijn schuld was.

‘Ik moest toch gewoon naar school.’

Mama stond zo wild op dat haar stoel omviel. ‘Er zijn toch godverdomme ook scholen in Italië?’ Toen viel ze zelf bijna om maar ze ging net op tijd leunen tegen het fornuis. Je zag haar tieten door haar nachtjapon.

‘Ik wil best daarheen gaan als je dat liever wil.’ Ik zei dat omdat het echt zo is, ik wist dat mama vaak last van me heeft.

‘Je vader is ons vergeten, hoe vaak moet ik dat nog zeggen? Hij heeft nieuwe kinderen gemaakt. Hij wil jou daar niet bij.’

Ze had dat helemaal niet vaak gezegd. Eigenlijk nooit. Ik wist echt wel dat papa baby’s had maar daar kan best een groot kind bij. Ik kan heel goed helpen.

‘Ik was zijn beer. Ik was altijd zijn beer.’ Ze was gaan zitten en begon te huilen. Het leek of mama een actrice uit een film was, een film waar ik niet in hoorde.

‘Ik ga naar bed denk ik.’ Wat kon ik anders doen.

‘Ga maar!’ Ze ging ineens schreeuwen. ‘Laat mij maar stikken.’ Naar het park gaan had niks geholpen, het was alleen maar erger geworden. Mama was meestal juist stil, dat was makkelijker, dan kon je gewoon in je gedachtes leven.

Nu ben ik ook bang dat het niet helpt. Misschien mist Rabbit me niet eens. Of vindt de politie me.

*

‘Missie!’ Ik klop op de deur van de trailer, niet te hard want de anderen mogen niet wakker worden. ‘Missie kan je opendoen.’ Eindelijk hoor ik gerommel en gaat de deur open.

‘Jezus Christus Kick.’

‘Kan je me een lift naar de stad geven.’

‘Waarom doet Rabbit het niet?’ Ze zucht. ‘Oh nee.’

‘Heb jij hem gezien?’ Dat wilde ik helemaal niet vragen.

‘Ik heb gezegd dat het een varken is.’

‘Wat zei hij?’

‘Hij zei dat ik op moest rotten.’

‘En daarna?’

‘Daarna niks. Wat moet je in de stad, het is midden in de nacht.’

‘Wil je me brengen of niet?’

‘Weet Tanus dat je gaat?’

‘Tanus kan de schijt krijgen.’

‘Hij heeft de Polen tegengehouden, de polen wilden ook het podium op.’

‘Laat maar Missie.’ Ik ga het donkere veld weer op, over een paar uur komt de eerste bus.

*

De eerste keer dat ik op het veldje kwam was ik ook met de bus gekomen. Ik was zomaar ergens ingestapt en had geen idee waar de bus heenging. Na de halte bij het veldje ging hij terug naar de stad, dus ik moest wel uitstappen. Ik kwam van de strijkijzers. Daar was ik geplaatst na het gedoe met de sloot en de spullen. Ik ben maar een paar weken gebleven, het was niet te doen. Toen ik voor het eerst binnenkwam zaten ze aan tafel. Ik had al over ze gehoord in de auto, hoe ze heetten en zo. Er waren een man en een vrouw en twee kinderen, een jongen met oranje haar en een meisje met een beugel.

‘Zo jongedame, je bent precies op tijd.’ De man praatte overdreven aardig. De vrouw zette een stoel naar achter en ik ging zitten.

‘We eten witlof met ham en puree.’ Ineke was net een juf uit een boek van vroeger.

Bij de instelling praatte iedereen door elkaar als we aan tafel zaten, hier was het net een grafkelder.

De jongen keek of ik een zombie was. ‘Gaat ze op zolder?’

‘Daar hebben we het over gehad Benno.’ De man probeerde vrolijk te doen.

‘Waarom woont ze niet in haar eigen huis?’ Beugelsmurf deed alsof ik niet kon praten. ‘Wil haar moeder haar niet meer?’

‘Kick woont een tijdje hier, dus we omringen haar met warmte.’ De man nam een hap en knipoogde. Hij dacht zeker dat ik zo die kutopmerking vergat.

‘Jelke, hou op met staren.’ De vrouw was de strenge, dat was duidelijk

‘Ze heeft make up.’ Ze staarde nog steeds. Het was jammer dat ik niet echt een zombie was, dan had ik haar gezicht eraf gerukt en haar ogen uitgestoken met mijn vork.

‘Ze is zeventien Jelke.’

‘Dus als ik zeventien ben mag ik ook make up?’

‘Ze wilde haar moeder vermoorden.’ Waar had die rooie het over?

Gerrit gaf hem een klap op zijn achterhoofd. ‘Praat geen onzin!’

‘Is dat waar mama?’

Ik wilde opstaan maar het leek of ik bevroren was.

‘Benno zegt maar wat. Wil iemand nog puree?’

‘Ik heb het in de map gezien.’

De man stond op, pakte het joch bij zijn arm. ‘Ga jij maar even nadenken op je kamer, jongeman.’ Benno stampte de trap op. ‘Hij brengt graag onrust, trek het je niet aan Kick.’ Zijn

hand kneep in mijn schouder, daarna ging hij zitten en prikte witlof op zijn vork. Ik kon nog steeds niet bewegen.

‘Wat voor map mama?’

‘Laat maar lieverd. Ruim de borden maar weg.’

‘Mag ik naar mijn kamer?’ Geen minuut langer wou ik daar nog zitten.

‘Gerrit brengt je wel even.’

‘Waarom mag ze al van tafel?’

‘Alles is nieuw voor haar Jelke.’ De man stond op en pakte mijn tassen.

We liepen de trap op. Het rook naar schone was, boven de trap hing een rek met lakens. Op de eerste verdieping moesten we een houten uitschuifladder op, hij liet mij eerst gaan en duwde daarna de tassen door de opening. Het was een houten zolder met overal planken. Je kon in het midden staan, er was een bed en een bureau.

Gerrit stak zijn halve lichaam door het luik. ‘Leg je spulletjes maar op de planken, dan voel je je een beetje thuis.’

‘Waarom staat in de map dat ik mama wilde vermoorden?’

‘Je moet niet alles geloven wat Benno zegt.’

‘Het was per ongeluk, dat wisten ze toch?’

‘Gods goedheid is oneindig groot. Het is allang vergeven.’

‘Denken jullie echt dat ik dat wou?’

‘Probeer wat te slapen, er zit schoon beddengoed op.’ Het hoofd van Gerrit zakte door de opening.

Ik klapte het houten luik dicht en ging op het bed zitten. Hoe konden ze denken dat ik het expres had gedaan? Zou mama dat ook denken?

*

Ik moet alleen nog langs de trailer van Youssef en Rabbits auto. De lucht is zwart en te groot. Het is gewoon dezelfde lucht als die blauwe van overdag, alleen nu lijkt het een grot waar geesten wonen. Ik wil rennen maar dan komen de zwijnen uit de greppels. Tanus zei dat hier geen zwijnen zijn maar toch. Je hebt ook wilde paarden of agressieve herten.

De auto is donker, het lijkt een gewone auto, maar ik weet dat het eigenlijk een paleis is. De modder is hard, het sopt niet, dus ik maak geen geluid met mijn laarzen. Ik heb mijn leren broek en sportjasje aan, als ik dat draag ben ik coole Kick. Het jasje is veel te dun maar echt stoer. In het zakje zit een knipmes, het gaat lastig open, dus bij zo’n hert ben ik

sowieso te laat. Ik kan misschien met de tassen slaan, er zitten blikjes in dus dan is hij echt wel knock-out.

Bij de hijskranen is al licht, dan komt de bus gelukkig snel. Ik ga gewoon naar de stad en dan wachten tot de winkels openzijn en eten regelen. Je schuift het in je mouw of gooit het in je tas. Als je normaal kijkt gaat het meestal goed. En misschien koffie in de bieb, dat zegt Missie, je kan altijd in de bieb, daar is het warm. Ik moet van die plastictassen af, zo ben ik net een zwerver.

De deur van de auto gaat open. 'Kick!'

Shit. Waarom is hij wakker?

'Kick wat ga je doen!'

'Dat zie je toch.'

'Wacht!' Hij rent naar me toe en grijpt mijn arm. 'Wacht nou.'

'Laat me.' Als ik me lostrek krijg ik tranen.

'Ik weet niet eens meer wat ik deed, alsjeblieft.'

'Je hebt me vastgepakt midden in mijn lied!'

Zijn hoofd zakt naar beneden. 'Je was zo mooi, een koningin, een gouden koningin.'

Hij frummelt aan de touwtjes van zijn trainingsbroek. 'Sorry Kick.'

'Wat had je op?'

'Gewoon wat spul van Youssef.' Hij draait zijn hoofd weg.

Zie je wel. Daarom was hij zo raar. 'Klootzak.'

'Ik zeg toch sorry!'

'Ik ben weg.'

'Kick!'

Ik ga naar die fucking bus. 'Flikker op Rabbit.' Wat denkt hij, sorry en het is weer goed? Als ik hier weg ben vergeet ik alles. Mijn nieuwe leven begint zo dadelijk.

'Kick, je moet blijven, toe.'

Als een soldaat loop ik door. Nooit omkijken. De vijand druipt af, ik ben een tank, een bommenwerper. Als hij achter me aan komt trap ik in zijn ballen. Bij de halte is het veilig. Laat die bus alsjeblieft snel komen. Alsjeblieft.

*

Ik had het lied al een keer gedaan, op school. Ik kwam daar niet vaak, maar als we muziek hadden ging ik wel. Van Zweers was echt cool. Hij zei dat ik moest optreden, op zo'n avond

waar leerlingen dansen of gedichten doen. Ik lachte omdat ik dacht dat hij grappen maakte maar dat was niet zo. Altijd als ik een dom kutvak had ging ik naar zijn lokaal, als hij tijd had zei hij dan bijvoorbeeld hoe je moet ademen of we deden oefeningen. Hij wilde dat ik het goed deed, geen idee waarom. Als ik bij die piano stond was ik echt blij, ook al moest ik het honderd keer overdoen.

Ik had het tegen mama gezegd, over die show, dat ze kon komen kijken.

‘Ik zing het lied van oma.’

‘Is het een musical?’

‘Iedereen doet iets anders, je mocht zelf kiezen.’

‘Ik moest zeester zijn, de halve avond lag ik op een strand van crêpepapier, daarna danste ik met een krab.’

‘One day I’ll fly away.’

Ze stond op en trok de afwasmachine open. Ze liet de borden kletteren en smeed het bestek in de la.

‘Er zijn ook andere liedjes, en iemand doet een tapdans.’

‘Ik krijg geen adem tussen die lui.’

‘Ik hou een plek vrij naast het gangpad.’

‘Als jij geweest bent ga ik weg.’ Ze wou de kamer uitlopen maar ik deed mijn armen om haar heen. Mijn hoofd kwam op haar buik. Ik weet niet hoe lang we zo stonden, ze ging weer naar boven, in bed liggen denk ik.

Ik had een papier op haar stoel gelegd met haar naam.

‘Je moeder is vast trots.’ Van Zweers had een fluwelen jasje aan en zijn haar zat plat. We hadden geoefend na school en pizza gegeten met iedereen die moest optreden. In de kleedkamer was een spiegel met lampjes, we leken wel filmsterren.

Toen ik aan de beurt was lag het papier nog op de stoel. Van Zweers had zweet op zijn hoofd en zijn haar stond rechtop. Alle mensen klaptten. Ik wou liever weg maar van Zweers zei met zijn ogen dat ik moest blijven. Toen het klaar was rende ik de coulissen in, een juf die ik niet kende pakte me vast. Ze zei ‘stil maar meisje’ maar dat lukte niet. Van Zweers klopte op mijn rug alsof ik een baby was. Het was echt stom dat ik moest huilen, zoiets doe je als je zes bent.

Toen ik thuis kwam hoorde ik een man. Mama lachte. Ze zaten aan tafel en dronken whisky. Ik dacht dat het papa was maar het was een man met een hangsnor.

‘Dag schatteke wat ben je laat.’ Ze wist zeker mijn naam niet meer. ‘We hebben een beetje veel gedronken.’ Ze plakte als spaghetti over de walrus heen.

‘Wie de fuck is dat?’

‘Doe niet zo onaardig.’

‘Ik zal me even voorstellen.’ De man wou opstaan maar zakte weer op zijn stoel.

‘Hoeft niet.’ Ik liep de trap op. Op de slaapkamer van mama stonden kaarsen. De lakens waren een warboel en er lag een bh op de grond. Ik hoorde mama struikelen over de treden.

‘Toe nou Kicksepis.’ Het was haar gelukt om boven te komen, ze hing aan de deurknop, daarna viel ze op bed. ‘Kom even bij me liggen.’

Ik kon me niet bewegen.

‘Heb je hulp nodig?’ Hij was de trap op komen lopen.

‘Waarom gaat die schijtzak niet weg.’

‘Ik mag het toch ook wel een keer leuk hebben?’

‘Je bent niet gekomen.’

Mama slaat haar hand voor haar mond. ‘Oeps.’

Ineens word ik kwaad en trap tegen het kastje naast het bed. Een kaars kiept uit de kandelaar en valt op het kussen. Meteen zijn er vlammen. Mama gilt. Ze schiet uit het bed, ze krijst en ze trappelt. Haar haar staat in brand, ze slaat tegen haar hoofd. Ik pak het kussen en draai het om, het vuur gaat uit. De walrus komt de kamer in, hij gooit een badjas over mama heen. Ze zakt in elkaar. Hij haalt de badjas van haar af, haar gezicht is rood en een stuk haar is weg. Ik ga achteruit de kamer uit, ren de trap af en loop naar buiten.

*

Aan het eind van het veldje komt fel licht dichterbij door de mist, koplampen en een hoge streep. Het is vast een vrachtwagen, of misschien is het de bus. Ik ren, de tassen flappen alle kanten op, ze snijden in mijn hand. De chauffeur ziet me en hij stopt. Ik stap in, zet de tassen op de grond en zoek geld in mijn zak. Voor de bus weer gaat rijden komt een Rabbit bij de halte. Zijn gezicht is een vlek maar ik zie hoe hij kijkt, hij gelooft niet dat ik ben ingestapt. Ik kan het ook niet echt geloven, ik weet niet meer waarom ik per se weg wou. Het was altijd fijn in zijn auto, met de muziek en de grappige dingen. Ik draai mijn hoofd weg en ga zitten.

Er is verder niemand in de bus. Het lijkt wel of buiten ook geen mensen zijn, nergens zijn fietsers of auto’s. Misschien is er een ramp geweest met gifgas of aliëns en ben ik nu in

mijn eentje. Ik en de chauffeur. Dat kan een zombie zijn of een psychopaat, straks kijkt hij om en is het een gestoorde clown. Ik had op het veldje moeten blijven. Ze hadden me sowieso een keer gevonden en dan gingen ze dingen voor me regelen. Misschien wel een eigen kamer omdat ik bijna achttien ben. Ik heb het verpest. Maar alles was al verpest dus het maakt niet uit.

Het is niet meer stil buiten, er zijn ook mensen in de bus gekomen. De huizen en de winkels zijn grijs en alles is nat. De mensen praten niet, ze staren. Ik ga uitstappen bij de markt, Pukkel is altijd vroeg. Misschien weet hij wat ik moet doen.

*

De eerste nacht op zolder bij de strijkijzers kon ik niet slapen. Toen het licht werd ben ik naar beneden gegaan, ik hoopte dat ze nog sliepen. Ze zaten aan tafel en keken hoe ik de trap af kwam, het was net een showtrap. Ik ging alleen niet dansen of konijnen toveren, ik liep gewoon door naar de gang.

‘Wij ontbijten samen, Kickka.’

‘Ik heb geen honger.’

‘Met een lege maag kan je de dag niet beginnen.’ Gerrit schoof een stoel naar achter.

‘Ik heb hier niet om gevraagd.’

De hoofden van de kinderen gingen heen en weer, alsof het een fucking tenniswedstrijd was.

‘Ik wil naar huis.’

‘Gaan jullie vast tandenpoetsen jongens.’ De vrouw knikte naar de kinderen.

‘Ja dag, ik heb nog honger.’ Benno leunde naar achter en deed zijn armen over elkaar. De smurf bleef ook zitten.

‘Ik wil mijn moeder zien.’ Het lukte me niet om van ijs te blijven, er kwam een barst in mijn stem.

‘Het is beter als je eerst tot rust komt.’ Gerrit hield de stoel nog steeds vast.

‘Jullie kunnen me niet tegenhouden.’ Ik liep de voordeur uit en sloeg hem keihard dicht.

‘Kickka!’ Gerrit was me achterna gekomen, hij trok me aan mijn arm en pakte me bij mijn schouders. ‘Je moeder heeft wat ruimte nodig, ze is erg geschrokken.’

‘Wil ze me niet meer zien?’

‘Lieverd, laat het even los, we zorgen dat het wat stiller wordt in je hoofd.’

Die tuinkabouter had geen idee. 'Krijg de tering met je stilte.' Ik schudde zijn handen van me af en liep een straat in. In deze buurt kwam ik normaal nooit, alles leek daar op elkaar. Als ik mijn school maar kon vinden.

*

'Wat ben jij er vroeg bij.' Pukkel haalt kratten uit het busje achter de kraam.

'Mag ik helpen?'

'Dat mag altijd. Zet je tassen maar voorin.'

Ik pak steeds een nieuwe krat met sla of sinaasappels of tomaten en geef hem aan Pukkel. Hij zet er bordjes bij. Het ziet er mooi uit met die kleuren.

'Doe jij die vrouw?' Pukkel knikt naar een klant, een mevrouw met een plastic kapje op haar hoofd.

Ik vraag wat ze wil, ze wil aubergine en pastinaak. Geen idee wat dat is. Pukkel wijst het aan en ik doe het in een tasje. Ik weet niet wat het kost dus ik moet alweer Pukkel vragen, echt irritant. De vrouw vindt het ook irritant, ze zet haar hand in haar zij en zucht expres hard. Daarna wil een vrouw met lange nagels peren en sinaasappels, ik weet wat dat zijn dus die kan ik zelf pakken. Ik word echt goed in wegen en afrekenen.

Het wordt druk, dus ik kan niet denken over straks. Rabbit zit soms in mijn hoofd maar dan weeg ik boontjes en weg is hij weer.

'Ik heb een hoop appels met plekjes en wat komkommers, die kan je meenemen.' Het is schemerig geworden, de markt is klaar. We zetten de kratten in de bus.

'Ik hoef niks.'

'Voelen ze zich te goed voor bruin fruit?'

'Ik zie ze niet meer.'

Pukkel staat met een lege krat in zijn hand. 'Hoe kan dat nou.'

'Moet die in de bus?' Ik pak de krat en zet hem op de stapel.

'Waar slaap je nu dan?'

Ik wil zeggen dat ik dat niet weet maar ik blijf maar kratten stapelen. Als een gek. Ik had zo de hele markt in die bus kunnen krijgen, met mensen en alles.

'Kick, waar ga je naartoe zo dadelijk?' Pukkel gaat voor me staan.

Ik wil verder sjouwen maar er zijn geen kratten meer. Het is nu helemaal donker, de lantarenpalen zijn zelfs aan. Ik moet wat zeggen. 'Ik ga naar mijn vader.'

*

‘De kameel is dood, die ligt te rotten op zijn Perzische tapijt.’ De dikke man met een rood voetbalhoofd slaat op de bar. Er staan kleine lege glaasjes voor zijn neus.

‘Hij heeft vloerbedekking, geen Perzisch kleed!’ De vrouw die dat zegt is net een kaketoer, ze heeft blauwe oogschaduw en een snavelneus. En geen bh. Dat heeft niks met een kaketoer te maken maar je ziet gewoon haar tieten in haar jurk. Ze valt zo ongeveer van haar kruk van het lachen om die vloerbedekking.

‘Daar gaat het toch niet om Joos.’ De man achter de bar maakt glazen droog.

‘Ze heeft de kameel dus ook al geneukt, hoe ken ze het anders weten van dat tapijt.’ Het voetbalhoofd glijdt van zijn kruk, ik denk om naar de wc te gaan. Hij heeft een dik lichaam dus het gaat langzaam. De kaketoer vindt het niet leuk wat hij zegt en gooit bier in zijn gezicht. Alle mensen bij de bar gaan zich er mee bemoeien, ze schreeuwen en een klein mannetje pakt de kaketoer vast met zijn armen om haar borst. Ze wil zeker ook nog gaan pikken met die snavel. Ik zit echt goed op de hoek van de bar, als ze maar niet met krukken gaan gooien. De barman gaat gewoon door met afdrogen. Hij trekt een geruststel-hoofd en pakt mijn bord. Ik heb al twee tosti’s, drie bier en een bakje pinda’s op.

Pukkel had me twintig euro gegeven. Ik moet naar mama voor het nummer van papa, maar het was al te laat dus nu zit ik hier. Ik denk dat de kameel hier ook altijd kwam. Ik snap niet waarom ze niet naar zijn huis gaan om te kijken of hij nog leeft, maar dan kan je misschien bezig blijven.

‘De enige slet hier zit daaro!’ De kaketoer wijst naar mij. Diknek en de dwerg draaien zich om en staren me aan.

‘Laat de jongedame erbuiten Joos.’ De barman pakt de lege glazen die voor ze op de bar staan.

‘Wacht maar tot ze je te grazen nemen, dan piep je wel anders!’ Ze wil naar me toe, maar de barman komt achter de bar vandaan en houdt haar tegen.

Alsof ik niks door heb leg ik geld neer, pak mijn tassen en ga naar buiten. Mijn hoofd suist en bonkt, om de hoek leun ik tegen de muur. Als ze maar niet naar buiten komen met hun dronken kop. Het blijft stil, eindelijk kan ik ademen.

Het is nu echt koud. De nacht is nog lang niet voorbij, een ander café zou kunnen maar dan moet ik weer geld uitgeven. Aan de andere kant van de weg is een park, misschien is er een bankje. Er rijden geen auto’s, dus ik kan zo over de brede weg naar de overkant.

Het is donker in het park. Donker is goed, dan ziet niemand me. Ik neem een bankje naast een grote struikboom, je kan me vanaf de weg niet zien, hoop ik. Het hout van het bankje is koud en nat. Met een trui over mijn jas en een joggingbroek over mijn leren broek ga ik liggen. Mijn hoofd kan op de tassen maar mijn heup doet pijn. Met mijn armen om mijn knieën heb ik het minder koud maar het bankje wordt steeds harder. Als het niet gaat regenen hou ik het wel een paar uur vol denk ik.

*

Altijd als we naar oma gingen was ik het liefst in de kelder. In de woonkamer zat mijn moeder op de groenfluwelen bank met een kopje koffie. Ze was net een klein meisje als ze bij oma was. Ze zat maar te roeren terwijl ze niet eens suiker wou.

‘Het is altijd een lummel geweest. Een lapzwans.’ Oma praatte graag over papa.

‘Je weet niks van hem.’

‘Ik weet dat hij niet voor zijn vrouw en kind zorgt.’

‘Alles was goed totdat zij geboren werd.’

‘Je staart je blind op het verleden.’

Ze dachten zeker dat ik al beneden was.

Er waren in de kelder een soort kooien met spullen, banken en tafels, maar soms zag je een hobbelpaard of een orgel. Toen papa er nog was deden we vaak verstoppertje, het was super eng want het licht ging steeds vanzelf uit. Een keer was hij gaan spelen op dat orgel, ik schrok me helemaal de tering maar toen ik hem zag ik plaste in mijn broek van het lachen. Hij deed of hij zo’n man in de kerk was en ging over god zingen, heel overdreven. Hij wou ook niet boven zijn bij oma.

Zou papa nog denken aan de kelder en hoe we ons verstopten? Als ik dat nummer heb kan ik vragen of hij me komt halen. Hij zou toch komen met kerst, dus een paar weken eerder maakt niks uit.

*

In de ochtend ben ik bij de tramhalte gaan zitten. Alles deed pijn toen ik wakker werd, vooral mijn nek. Mijn kleren waren vochtig en mijn voeten ijskoud. Ik plaste in de struik en pakte mijn spullen. Met de eerste tram die kwam ben ik naar mijn oude buurt gegaan.

En nu sta ik voor het huis van mama. Het is eigenlijk gewoon het huis waar ik woon maar het lijkt of ik door een bos met spinnen moet. Het slaat nergens op want ze gaat me echt niet vermoorden. Gewoon van de stoep af en doorlopen, meer is het niet. Het huis kijkt

me aan, het zit me uit te lachen samen met mama. Ze vieren feest omdat ik weg was. Mama danst in haar roze nachtjapon door de kamer, ze neukt met de walrus in mijn bed en snijdt de knuffels open. Ze gooien mijn spullen in de achtertuin, steken ze in de fik en dansen om het vuur.

Misschien wil de walrus haar nooit meer zien omdat haar gezicht is verpest. Of ze heeft een nieuwe man. Een man met leuke kinderen die samen met mama voor de tv zitten te lachen, met croissantjes en chocomel.

Ineke van de strijkijzers zegt ook dat ik een duivelskind ben. Ik had 'lik je anus' op de deur van rooie Benno geschreven, met zwarte stift. Hij had me verlinkt omdat ik rookte in de achtertuin. Ze was helemaal geflipt, ze stond te schreeuwen en te krijsen. Mensen van god kunnen niet tegen anussen.

Het kan dat ik evil ben, dat papa daarom weg is. Misschien zit het kwaad in sommige baby's, dat ze er schattig uitzien met krulletjes en ogen, maar vanbinnen zitten ze vol met drab en slangen. Ik ben denk ik zo iemand, ook al doe ik aardig en normaal, het gaat altijd mis.

Ineens steek ik de straat over en druk op de bel. Spijkers prikken in mijn nek, mijn lijf wordt van steen. Iemand loopt de gang in, een zwarte schim komt dichterbij. De deur gaat open. Mama kijkt alsof ik rechtsreeks uit een grafkist ben gestapt en laat haar mond openhangen.

'Sorry dat ik zo vroeg ben.' Mijn stem klinkt raar, ik heb nog niet gepraat.

Mama staat met haar hand aan de deur. Ze is aangekleed, een strakke spijkerbroek en witte sokken.

'Ik kom voor het nummer van papa.'

De deur slaat dicht. Achter het glas staat ze doodstil, als een geest. Dan zakt de vlek langzaam naar beneden, mama is gaan zitten. Op de grond, in de gang. Ik doe een stap achteruit, zal ik weer aanbellen? Dat heeft geen zin, ze weet dat ik er ben. Ik buk en doe de brievenbus open.

'Ik wou geen vuur maken, het ging per ongeluk.'

De schim beweegt niet.

'Mama!'

Stilte.

'Denk je dat ik het expres deed?'

‘Ga weg Kick.’ Ze zit nog steeds op de grond.

‘Kan je de deur opendoen?’ De gang is te donker om te kunnen zien hoe ze kijkt. Ze draait haar hoofd van me af.

‘Je moet een plek voor jezelf vinden. Je kan hier niet meer wonen.’

Ik kom omhoog en leun tegen het koude glas. ‘Ik wil alleen het nummer van papa.’

De zwarte vlek beweegt omhoog, ik stap naar achter, de deur gaat open. Zonder te kijken loopt ze voor me uit. In de kamer staat ze voor het raam van het plaatsje. Daar is niks te zien, alleen een muur en vuilniszakken.

Ik kijk de kamer rond ‘Zit het in je telefoon?’

Mama blijft met haar rug naar me toe staan. ‘In de la.’

Ik zet de tassen neer en ga naar het bureau. De la zit vol met tubetjes, punaises, elastiekjes, batterijen en stuiterballen.

‘Op een pakje vloeit.’

Als een gek graai ik door de zoi. Dan zie ik het lichtgroene pakje. Er staat een nummer op de binnenkant, met potlood.

‘Ik hoef het niet te horen. Je belt maar in een telefoonsel.’

Ik stop het pakje vloeit in de zak van mijn jack, het zakje met de rits. Mama staat nog steeds hetzelfde. Er hangt ineens zoveel treurigheid in de lucht dat ik naar haar toeloop en haar vastpak. Mijn hoofd leunt tegen haar rug. Ze ruikt als altijd, zoetig. Haar arm gaat omhoog, ze aait over mijn hand. Heel kort. Dan maakt ze mijn armen los. Ik ga naar de tassen, ik weet niet of ik moet blijven of gaan.

‘Verwacht niet te veel van hem.’ Mama draait zich om, op haar wang zit een paarse vlek met bobbel.

Het lukt me niet te kijken. ‘Het spijt me mama, van het vuur.’

‘Hij wilde voor me sterven en even later zette hij me bij het vuil. Als een kapotte stofzuiger, als een pop zonder benen.’ Ze loopt naar het aanrecht en doet water in de waterkoker. ‘Waar was je.’

‘In een caravan.’

‘Ze hebben gezocht, zelfs de politie was op zoek.’

‘Waarom mocht ik niet naar huis?’

‘We hadden rust nodig.’ Ze gooit water in een kop, doet er een zakje in.

Ik sta met de tassen in mijn hand. Misschien moet ik gaan zitten en theedrinken. Misschien kan ik vertellen over het optreden. Over waar ik was.

‘Simon en ik proberen iets op te bouwen.’ Ze trekt aan het zakje, legt het naast de kop, blaast in de thee en neemt een slok. ‘Het is verschrikkelijk om alleen te zijn, snap je dat niet?’

Ik zou willen zeggen hoe het in de caravan was toen ik koorts had. Of hoe iedereen me uitlachte, hoe ik op zolder sliep bij mensen die ik niet kende. Maar er komen geen woorden. Ik draai me om en loop het huis uit.

*

De lucht is donkergrijs, bomen staan krom door de wind. Op het water glijdt een vrachtschip voorbij. Hijskranen staan als giraffen aan de overkant. Zijn het dezelfde kranen als die van het veldje? Zou Rabbit ze zien en aan ons denken? Aan onze nachten op het bouwterrein? Hoe we grappen maakten in de auto?

Aan de kade ligt een bootcafé, mijn laarzen galmen op het ijzer als ik de loopbrug overga, binnen is het licht en warm. Ik vraag het meisje bij het koffieapparaat of ik mag bellen. Ze geeft me een telefoon, ik druk het nummer in. Hij gaat lang over. Die is natuurlijk aan het werk, of hij slaapt.

‘Hallo?’ Rabbit hoest en rochelt. Smeerpijp.

‘Pak je spullen, we gaan naar Italië.’

‘Kick?’

‘Ik sta bij de caféboot. Schiet je op?’

RABBIT

Garage As in Waregem. Het werd te link om door te rijden, op de ring van Antwerpen sloeg de motor voor de zoveelste keer af en er was geen vluchtstrook. Midden op de weg stapte ik uit en deed de klep open, zodat ze zagen dat ik het expres deed. Of niet expres, maar dat ik niet in slaap was gevallen of het leven niet meer zag zitten. Auto’s kwamen zo bizar hard langs dat er wind vanaf kwam, alsof ik gedropt was in Forza horizon 4. Er kwam een kerel uit de truck achter ons bij mijn raam, ik trok en duwde als een gek, het draaisysteem werkt niet, en zette mijn aardige gezicht op want Belgen houden niet erg van Hollanders. Zijn hoofd was

vlak achter het raam, het was zo'n poreus met kuilen en loopgraven van het roken. Of van de drank. Of van een combinatie natuurlijk.

'Hij wil wat zeggen.'

Zover was ik ook maar Kick kan niet tegen het trage raam. Ik verstond hem niet en vergat ook steeds te luisteren omdat het shaggie in zijn mond op en neer ging, het was net een slappe vleeslul. Ik dacht aan de kromme pik van Tjeerd, bij het douchen na gym waren we elke week verbaast hoe groot de lul van Tjeerd was want dat verwacht je niet bij een nerd. Ik denk dat het de speed was want normaal denk ik niet aan de lul van Tjeerd. Of ik was in paniek, dan wordt mijn hoofd een poolvlakte zonder pinguïns. Die kerel zei hele zinnen in één woord.

'Kannekoewellepe?' Die begreep ik nog wel, omdat hij daarna tegen de auto ging duwen. Ik wist niet of hij rechtdoor wou of juist naar rechts. Hij maaide met zijn arm, zijn hoofd werd rood, het leek of de spin in zijn nek naar zijn oor kroop, hij had pezen als Arnold Schwarzenegger. Als je een tattoo in je nek zet heb je schijt, want bij een heleboel banen word je niet meer aangenomen. Een trucker is natuurlijk sowieso vrij, als je op de voorbank zit ben je koning, je vergeet dat je een loser bent die zich aftrekt op fistfuckende oma's en alleen nog conversaties heeft met zijn overleden kanarie.

Kick ging toen maar achter het stuur zitten, duwen was oké voor mij. Daarna was er een man met een blauwe Mercedes die ons naar een straat sleepte waar je uren kon doen over het starten van je motor. Niet elke man in een pak met een stropdas is dus een klootzak. De meeste wel. Kick heeft twee keer in de sapfles gepist toen we weer konden rijden want we wilden niet meer stoppen. Het was zo'n fles met een grote opening dus er kwam niet heel veel naast, ze had haar jas eronder gelegd want die kan je nog wassen.

Nu dus Waregem. Garage As. Overal liggen bergen roestig gereedschap, vage auto-onderdelen, halve brommers, stukken groen uitgeslagen golfplaat, verweerde dozen en verblikken alsof er al honderd jaar niet meer is opgeruimd. *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate*. Soms vliegt iets van school mijn hoofd binnen, meestal niet iets waar ik wat aan heb.

Een kerel met dun haar hangt over de motor en ik moet starten. Ik probeer niet te denken aan brandende lichamen in een oven, dat de deur dicht gaat en niemand kan zien dat je toch niet dood bent, al vermoed ik dat ze dat wel dubbel zullen checken in een

crematorium. De hele buurt hier is een crematorium. Kick zit buiten op de stoep tegen een muur en eet mandarijnen, er staat 'reethoer' boven haar hoofd.

'T'es woater poempe in een mande.' Hij veegt zweet van zijn spookhoofd en kijkt alsof de Volvo net zijn laatste adem uitblies. 'Diene start moatoa is per total.' Met een vette lap maakt hij zijn handen schoon, echt veel helpen zal het niet denk ik.

'Hoelang gaat het duren?' Ik kijk alsof ik begrijp wat hij zei.

'Dad' es een zoekzantje, twee doagen, doar is niet aon te doen.'

'Kan hij het maken?' Kick verschijnt tussen de roestige hompen onder het rolluik, als een engel op een slagveld vol dooie soldaten. Haar haar geeft licht, gister hebben we het gebleekt met spul uit een avondwinkel. Ze was bang dat het oranje zou worden dus we lieten het heel lang zitten, met aluminiumfolie op haar hoofd. Bij een benzinstation tussen de vrachtwagens zat ze op een emmer, ze leek zo'n gek die gelooft dat ze ziek wordt van elektriciteitsmasten. We zijn daar toen maar blijven slapen in de auto, ook al waren we pas twee uur onderweg.

De man staart alsof hij voor het eerst een vrouw ziet, hij moet het waarschijnlijk al jaren doen met de posters op de muur. 'Is het heel erg meneer?' Het is handig dat Kick knap is, alle mannen gaan voor haar rennen, we komen overal binnen, iedereen helpt ons. Als we jatten gaat zij praten met de afdelingschef, of hoe die blauwe bloesjes en bandplooibroeken ook heten. Ze zuigen haar op als halfdode planten die na maanden eindelijk water krijgen. De man tekent iets op een papiertje en Kick knikt. Als het duur wordt hebben we een probleem, onze toelages zijn bijna op.

Kick slaapt. We mogen in de Volvo bivakkeren terwijl we wachten tot Emile tijd heeft, hij vond het doodnormaal dat de auto ons hotel is, waarschijnlijk slaapt hij zelf tussen de teringzooi achterin de garage. Kick ademt als een rustige zee, ze ligt opgerold alsof de stoel haar mandje is. Als ik mijn ogen sluit wordt de zee een orkaan, een oceaan, met golven hoger dan huizen, het strand verdwijnt onder een kolkende stroom. De duinen veranderen in zwarte rotsen, het water komt hoger en hoger, ik kan niet verder, de rotsen zijn glad en stijl, het water wil me meesleuren en verzwelgen.

Met mijn ogen open is de zee weer adem. De lantarenpaal staat gewoon rustig te kijken, hij buigt zich over de auto, net als mijn moeder boven mijn bed. De auto schommelt,

wiegt me als een baby, Kick ademt mijn adem. Dan wordt het water weer woest en worden we weggezogen in een zwarte draaikolk.

Hoe kan Kick zo makkelijk slapen? Alleen als ik genoeg te blowen of een slaappil heb lukt het in één keer. Mama bleef altijd op de rand van mijn bed zitten als ik moest slapen, ze legde haar hand op mijn haar en aaide met haar duim over mijn voorhoofd. Ik zou willen dat Kick dat ook deed maar ik kan dat niet vragen, ze weet niet dat ik een shithole achter mijn ogen heb.

*

‘Wakker worden.’ Kick houdt een beker voor mijn gezicht. ‘Ik heb een restaurant gevonden, je kan in de keuken kijken vanuit de steeg.’ Ze ruikt naar babyparfum, we wassen ons met van die doekjes uit een pakje, je snapt niet waarom mensen nog douchen.

‘Heb je het gevraagd?’

‘Er was nog niemand.’ Ze stapt uit. ‘Kom je?’

Op de stoep is precies een stukje zon. Als je door je oogharen kijkt is het een sjiek terras met stoeltjes en tafels vol broodjes. ‘Wie zit er te wachten op een afwasser voor één dag.’

‘Misschien is er iemand ziek.’

‘In Duistland is meer werk.’

‘Ik zei toch dat we verkeerd gingen!’

‘Het maakt niet uit.’ De koffie is lekker. Als je ons vanaf een wolk zou zien op de grote stoep, tussen de huizen zonder ramen zou je niet denken dat we het goed hadden, maar met Kick is alles mooier dan in het echt. ‘We kunnen wegscheuren als de auto klaar is.’

‘Dat is lullig voor Emile, hij gaf ons koffie.’

‘Laten we mensen beroven zoals zigeuners dat doen. Je loopt in een drukke winkelstraat, ziet iemand met een tas die geen rits heeft, houdt een lulverhaal en de ander pakt een portemonnee of een telefoon.’

‘Wij zijn geen zigeuners.’

De zon gaat achter een huis, je merkt dat het nog niet echt lente is. Kick zit met haar ogen dicht tegen de muur. Ze heeft haartjes op haar wang, donzige haartjes. Zou ze weten dat ze een vachtje heeft?

‘Blijf jij maar hier.’ Ze staat op, steekt de parkeerplaats over en loopt een steeg in.

*

Kick doet dingen die ze eigenlijk niet durft. Ik zie meteen een berg halfdode beren voor mijn neus dus dan laat ik het maar zitten. Je moet sowieso altijd op je hoede zijn, onheil besluipt je vanuit alle kanten als spinnen in een oude kelder. Enveloppen van instanties bijvoorbeeld, op het veldje konden ze me gelukkig niet meer bereiken. Daar was ik vrij. Niemand wist dat ik daar woonde. Mama ook niet. Ik moet niet te veel aan haar denken want dan zie ik haar gezicht.

Als ik iets ergs had gedaan werd ze niet kwaad maar ging ze het goedpraten. Of ontkennen. Een keer had ze voor mijn verjaardag een paar honderd euro verzameld voor een brommer, het geld zat in een grote envelop. Toen we een paar weken later een mooie Puch hadden gevonden was de envelop leeg. Huilend gooide ze de kast overhoop alsof het geld uit de envelop was gekropen en op een andere plank was gaan liggen.

‘Hoe kan het nou weg zijn, hoe kan dat nou?’

Ik stond erbij en zei dat ik het ook niet begreep.

Ze zat tussen de vouwblaadjes en de oude Donald Ducks en keek steeds in de envelop of het echt weg was. We wisten allebei dat ik het had gedaan. Of misschien wist ze het echt niet. In ieder geval wilde ze het niet weten. Ik was haar engel. Haar prins.

*

De zon is weg en het miezert. Kick was na een half uur nog niet terug, dus ik moest iets gaan doen. Elk stadje heeft een straat met winkels, zo’n straat zuigt mensen en mensen hebben telefoons. En geld. Mensen zijn er in overvloed, ze schuifelen met grimmige hoofden voorbij, als ik de Roma truc zou toepassen word ik meteen tegen de grond geslagen. Nonchalant ga ik voor de etalage van een juwelier staan, het ligt vol met dure shit. Een man met een kop als een doorgefokte hond houdt me in de gaten. Hoe weet hij wat ik wil gaan doen? Kent iedereen elkaar hier? Hij propt slappe patat naar binnen een laat me niet meer los met zijn kraaloogjes. Verder lopen dan maar. Overal waar ik kijk reclame oprispingen en aan ijs likkende vetrollen, ik duik een steeg in en ril van opluchting. Er moet iets anders te vinden zijn waar ik Kick mee kan verrassen.

Verborgen onder mijn capuchon schiet ik als een snelwandelaar de krochten van het stadje in. Eerst een puntje speed, dan een plan. Een stukje asfalt met pallets, tussen een busje en een muur snuif ik wat spul met mijn sleutel. Het ruikt naar ouwe pis in deze dooie hoek. De pallets zijn niet leeg, waarom zie ik dat nu pas. In strak plastic zit iets verpakt, iets voor ons, iets van waarde, iets voor mijn liefste lief. Als een ninja schuif ik langs de muur, zak

naar beneden, kruip over het natte beton en inspecteer de loods. Overal pallets. Allemaal met shit verpakt in plastic. Ik inspecteer de ruimte, geen bewaakbelg te zien.

Met de sleutel peur ik in de verpakking, appelgroene letters, 'zacht voor uw huid'. Verdomme. Met badschuim krijg ik de auto niet mee. Volgende. Tubes, tubes in karton, tandpasta. Frisse adem witte tanden, zonder fluor toch beschermend. Ik hak in het plastic, bij de vierde pallet is het raak, parfum. Gouden randjes, chique doosjes, niet groot wel duur. Als een pitbull die bloed ruikt scheur ik dozen, gooi mijn trui vol. Rustig weglopen, gezicht op normaal. Voorbij het busje versnel ik van nul tot honderd als Usain Bolt in zijn beste jaren.

*

'This is the end, my only friend, the end.' Kick stampet met haar laars op het dashboard, zingt en drumt in de lucht. Al uren rijden we zonder gezeik, Emile is een held. Vijftig euro van het restaurant, paar doosjes parfum en hop de auto was weer van ons. Geen idee wat die flesjes kostten, misschien hebben we zelfs te veel betaald. 'Father?' Kick draait haar hoofd, ze is cooler dan Jim Morrison met haar blauwe zonnebril.

'Yes son.' Met één hand stuur ik voorbij een vrachtwagen.

'I want to kill you.'

'Mother, I want to,' samen wachten we even, schreeuwen 'fuck you!!'

Met honderdvijftig racen we langs vadsige kerels en rimpelkuten in Renaults, de Volvo is een beest. This highway is ouer kindom. Rabbit, god van het asfalt, koning van de kudde. Mannen in trucks loeren, ze vliegen bijna van de weg als ze Kick in haar rode bh zien rocken op haar stoel. We lachen. Vive la France, niks maakt meer uit. Er zijn groene heuvels en beige koeien, er is zon. Het lijkt of we na tien jaar bajes op straat staan, ontsnapt uit Waregem. Ik trap op het gas, we moeten door, overnachten bij Dijon.

*

De benzine is op. Omdat we bijna geen geld meer hebben gaan we karton voor het nummerbord plakken en wegrijden zonder te betalen. Daar kan weinig bij misgaan, maar we hebben honger dus gaan we eerst eten scoren. Zonder op te vallen. Dat lukt niet helemaal, we nemen als een stelletje doorgespacete hippies de hele tent over.

'Crunchy bunchy chippie's voor mijn konijntje?' Kick schudt met een zak bugels boven haar hoofd.

Vanaf de andere kant van de toko brul ik dat ik een boule viande de hachée ga bestellen. Bol bal gehakt, hebben ze in Nederland ook.

‘Een boel wat?’

‘Bol! Bal gehakt!’

Ik doe blijkbaar grappig want Kick slaat dubbel van het lachen, ze staat erbij alsof ze heel erg moet pissen. Met haar benen gekruist kan ze nog net uitbrengen dat ik groente moet eten.

‘Er zit tomaat bij!’ Ik weet niet waarom maar ik brul best hard.

Ze schiet naar de wc en wil over het hekje springen maar een snor met een rode bloes grijpt haar arm en sleurt haar de winkel weer in. Ze plast in haar broek midden tussen de mensen die haar aanstaren alsof ze een alien met vijf lullen is. Als ook nog een of andere struisvogelbek naar de wc gaat staan wijzen, roep ik dat ze op moeten tyfen. En daar slaat die rode bloes weer gigantisch van aan. Kick springt als een aapje in mijn armen en huilt in mijn nek.

‘Ik had gewoon geen tijd meer.’ Ze ruikt naar zomer.

Nog meer rode bloezen, een kale zonder nek staat te tetteren alsof Kick in de vriezer heeft zitten schijten of de kassière heeft omgelegd.

‘We wassen het straks bij een kraan.’ Mijn hand blijft maar aaien. Misschien hoop ik dat de rode brigade daar ook rustig van wordt. ‘Pak vast een broek ik ga betalen.’ Ze rent naar de auto. Mijn bal ligt al klaar dus ik sta ook zo weer buiten. Nu moeten we dus wachten tot ze ons vergeten zijn.

*

‘Als ik een baby’tje had zou ik het altijd bij me dragen.’ Kick ligt op haar rug op het stekelige gras naast het pompstation. ‘Als een kangoeroemama.’

Het is een prima veldje maar als je de bosjes inloopt trap je zo ongeveer bij elke stap op een berg wc-papier.

‘Het hoeft nooit bang te zijn dat mama niet terugkomt want mama is er altijd.’

‘Zo’n baby wil misschien ook weleens los.’

‘Waarom?’

‘Niet steeds een warm zweetlichaam tegen je aan.’

‘Mijn moeder liet me dagenlang in de boks liggen.’

‘Prima toch.’

Kick schiet overeind. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Mijn moeder is een kleffe kangoeroe.’

‘Dus?’

Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Het is helemaal niet fijn om een prinsje te zijn, je kan alleen maar teleurstellen en tegenvallen. Haar moeder is juist een ijskoningin. Kick blijft maar geloven dat ze op een dag smelt en dat ze dan met rozen in hun haar door een bloemenveld gaan dansen.

‘Wat is er mis met een kangoeroe?’ Ze praat hard.

‘Ik zeg gewoon dat je sowieso kan mislukken.’ Auto’s razen op de snelweg. Het is een raar idee dat in al die auto’s mensen zitten die ergens naar toe gaan, dat ze straks allemaal iets gaan doen, een broodje bapao eten of blokfluit spelen, en dat er nu op dit moment ook allemaal mensen zijn die iets aan het doe zijn. Je hebt mensen die hun kop in een oven stoppen, mensen die bloemkool eten, mensen die een eland neerschieten of een hond doodtrappen. Mensen likken aan ijsjes of gooien een tv door het raam, alles wat je bedenkt gebeurt wel ergens. Ook seks. Miljoenen mensen hebben op dit moment seks. Allemaal soppende, zuigende, stinkende mensen die hun leuter in een of ander nat gat stoppen.

‘Jij bent niet mislukt.’

Ik draai me op mijn zij en leg mijn hand op haar zachte blote buik. Ik kan precies naar binnen glijden tot ik haartjes voel. Ze is nat.

‘Ik ben vies.’

‘Van jou is niks vies.’ Ik kus haar buik en doe haar broek open. Ze is zo glad en roze, ik weet niet waar ik meer verliefd op ben, op haar poes of op haarzelf.

*

Het is tijd om weg te rijden, de snor en de dikke nek heb ik niet meer gezien en we zijn al best lang onzichtbaar geweest. Er zit karton op de nummerplaat. Met een zweethand knijp ik de hendel in en laat de tank vollopen. Angstzweet want het is toringkoud. De cijfertjes schieten voorbij, als het mislukt zijn we de lul, meer dan zeventig euro. Kick heeft haar capuchon over haar blonde haar getrokken, ze wilde de blauwe zonnebril ook nog op maar dan was ze net een crimineel. Zo normaal mogelijk hang ik de slang terug, loop naar de andere kant van de auto en ga zitten.

‘Nu.’

Met mijn voet vol op het gas scheur ik de weg op. Een vrachtwagen toetert lang als ik inhaal, maar we zijn uit het zicht van de pomp. Kick schreeuwt en trappelt, omhelst me en kust me op mijn wang. Slingerend ontwijk ik een busje en blijf op de buitenste baan rijden.

'We did it!!' Ze stuitert op haar stoel.

'Misschien moeten we de auto inruilen.'

'Gaan ze moeite doen voor één volle tank?'

'Een auto met een Frans nummerbord is beter.'

'Waarom ben je ineens zo schijterig?'

'Ze mogen me niet vinden.'

'Wie niet?' Kick gaat rechtop zitten en kijkt me aan. De auto's voor me kruipen als een slang door de groene heuvels, de zon hangt laag in de oranje lucht. 'Wie niet Rabbit?'

'Heb je gekeken hoever het vanaf Dijon nog is.'

'Zeg dan!'

'Er valt niks te zeggen.'

'Zoekt de politie je?'

'Je hoort me toch.'

Tot Dijon zijn we stil. Kick weet dat ze niet moet doorvragen want dan kan ik ontploffen. Ik wou dat ik alles kon vertellen maar dan zou ze me niet meer willen.

*

Nacht in Dijon. Steegjes, stoepen, muren, pilaren. Alles lijkt op elkaar in het donker. De grote kerk met de twee torens is mijn broeder, hij blijft staan. Hij kijkt. Hij ziet mij. Kick is ergens, ik ben hier. Zuinig met speed want het mag niet op. Nu neem ik, het is nodig. Er is nog veel. Het mag niet op. Kick blijft maar vragen en vragen, hoe kan ik zeggen wie ik ben? Om vier uur bij het plein met de fontein. Daar zullen we zijn. Met geld. Ik ga zorgen dat ze lacht, dat ze vergeet wat ze wilde weten. Om vier uur op het plein. Bij de fontein. Daar zal Kick zijn.

'Aves-vous de l'herbe?' Franse gasten op een muurtje.

'Non.'

Ze trekken aan mijn mouw, hoe zien ze waar ik vandaan kom? Hollanders hebben wiet. Ik niet. Ik heb wel maar flikker op. Doorlopen. Mijn hart rafelt, roffelt. Mama vond de planten geen probleem. Geen problemen met mijn wiet baby's. Eerst drie later twintig. Toen was ik al weg bij het gym, het slechtste plan ooit. Jongens met truien en hockey met bier. En pillen. Kan je wat komen brengen? Oh wat leuk ga je feesten met de jongens? Ja mama. De jongens hebben bakken met geld. Ik heb bakken met dope. Mama gelooft alles. Nee hoor die sigaretten bewaar ik voor een vriend. Rabbit heeft hersens hij moet weg uit zijn buurt. We

tillen hem op mevrouw, hij kan het aan! Die gasten waren ook rot maar deden alsof. Met kapsels en polo's. Zo zonde mevrouw, hij had het gekund.

'Combien?' Een kerel met een lange jas. Hij ziet me snuiven.

'It's gone, empty.'

'Vous êtes beau.'

Ik praat geen Frans lul.

'Combien?' Hij staat dichtbij.

Jezus christus waarom snap ik dingen soms langzaam. Mijn lijf wil rennen maar ik blijf. 'Hundred.'

De man kijkt om zich heen en knikt met zijn hoofd. Ik hou mijn hand op, hij geeft geld. Een donkere nis. Pisgeur. Hij zakt, maakt mijn broek los. Dat is alles. Hij zuigt, ik ben slap. Mijn broek moet omhoog, ik duw, de muur krast mijn armen open. Waar is mijn broeder, waarom liet hij me los? Mijn hoofd tegen de stenen, hij stoot. Bloed stroomt. Langs mijn gezicht? Of is het de zee achter mijn ogen. Rode zee, bloedzee. Ik zink.

*

'Rabbit!' Warme handen op mijn wang. 'Waarom zit je hier, je was niet op het plein!'

Ze kust, ik geloof dat ik huil. 'Hier.'

Ze opent mijn hand, het briefje is er nog. 'Lieverd.' Haar kussen zijn zoete vlokken, warme sneeuw. Alles schroeit en brandt maar ze blaast koele adem in mijn nek. 'Kom.'

Ik strompel, tussen de twee torens wordt de lucht alweer licht.

*

Een vrouw met roze kleppers draait de schuifdeuren van de supermarché open, binnen doet ze de lichten aan. Als ik opsta en naar de ingang slenter schudt ze nee en wijst op haar horloge.

'Only croissants!'

Ze houdt haar handen met gestrekte vingers omhoog. Tien minuten. Kick slaapt in de Volvo, naast een park met vierkante heggen en stenen bloembakken. De nacht lijkt een film waar ik nooit heen had moeten gaan. Met mijn ogen dicht schuurt mijn hoofd weer tegen de stenen, hijgt hij stinkend in mijn nek. Dus staarde ik naar het autodak en schilderde poedels van de roestplekken.

De vrouw wenkt me, ik grijns mijn roomijslach en ga naar binnen. Niks fijners dan met geld op zak en een lege maag door een supermarkt te banjeren. Met mijn armen vol broodjes, fruit en koek loop ik terug naar de auto.

‘Wakker worden prinses!’

Haar warrige hoofd komt omhoog, ze draait het raampje naar beneden. ‘Waarom was je weg?’

Ik leg het eten op haar schoot.

Ze slaakt kreten van verrukking en propt koekjes in haar mond. Met kruimels op haar wangen loert ze naar mijn gezicht. ‘Je moet meer slapen konijntje.’

‘Ik hou van niet van de nacht.’ Een vrouw met een hazewindhond kijkt alsof ze nog nooit iemand liggend op een motorkap rijden heeft zien eten. ‘Wilt u ook mevrouw?’ Ik gooi een druif, hij ploft vlak voor de hond op het paadje. De hond snuffelt maar de vrouw geeft een giftige ruk aan de riem en loopt door.

‘Moest je denken aan wat er gebeurd is.’

De adem in mijn nek, de ruwe muur. De pijn. Ik gooi een druif omhoog en vang hem met mijn mond. ‘Jij nog?’

Ze schudt haar hoofd.

Ik glij van de motorkap en stop de druiven in de tas. ‘Als ik in slaap val lijkt het of ik verdrink.’

‘Altijd?’

‘Het is gewoon niet fijn om in mijn hoofd te zijn.’ Ik draai de bestuurderstoel rechtop en ga zitten. Terwijl we croissants met chocola eten kijkt ze opzij, alsof ze wil zien wat er allemaal in mijn hoofd zit.

*

‘Je moet echt bellen.’ Vanaf Dijon is het nog maar vijf uur naar Italië en we weten nog steeds niet waar haar vader woont.

‘Ik wacht tot ik durf.’

We zitten op de rand van de fontein en drinken wijn. Eigenlijk doen we al de hele dag niks anders dan eten en drinken en rondlummelen. De afgelopen nacht hangt als een grote zwarte vleermuis tussen ons in. ‘Misschien is het een oud nummer.’

‘Ja.’ Ze pakt de fles en klokt een paar slokken weg. ‘Wat maakt het uit?’

‘We zijn toch niet voor niks op reis.’ Ik wil de fles pakken maar ze houdt haar hand hoog zodat ik er niet bij kan.

‘Waarom ben je eigenlijk mee?’ Ze lijkt boos.

‘Voor jou toch.’

Dan smijt ze de fles in het water en gaat voor me staan. ‘Waarom zeg je nooit iets?’

Voor ik iets uit kan brengen geeft ze me een duw, ik kiek achterover. Het koude water omhelst me, verlamt me, met mijn armen wijd blijf ik liggen. Licht weerkaatst, danst goud en schitterend boven mij. Zo moet het eruitzien als je bijna dood bent. Bellen drijven als parels omhoog, als visjes van lucht zwemmen ze naar het gouden schijnsel.

Met een ruk schiet ik boven water. ‘Waarom zeg je niet wat er gebeurd is?’ Ze laat mijn arm los, haar silhouet torent boven mij uit. Ze wacht op antwoord alsof we gewoon aan tafel zitten, alsof we ruzie maken bij de bakker.

Het duurt even voor mijn stem terug is. ‘Ik heb honderd euro geregeld.’ Water stroomt langs mijn wangen, druppels vallen op mijn jas.

Ze draait zich om en loopt weg.

*

Wat heb je eraan als je zegt wat er in je hoofd leeft, gevoel is sowieso één grote soep. Je moet er niet in roeren, waarom wil je weten wat op de bodem ligt? Je kan er beter van wegblijven. Dat lukt niet altijd, mijn gedachtes zijn net zo’n wolk spreekuilen, zonder dat je snapt waarom vliegen ze elke keer een andere kant op, ze duiken naar stinkplekken waar je niet wil zijn. Die nis wil ik niet meer in en Kick mag daar al helemaal niet komen. Als ik rij vliegen de vogels mee. De strepen op de weg en de steden op de borden, meer is er niet. We moeten maar gewoon naar de grens, het maakt niet uit dat we niks weten.

Maar Kick is niet teruggekomen. Ik lig in het gras of zit op de stoel, het liefst was ik onzichtbaar, mensen kijken alsof ik de duivel in een pausmobiel ben. Ik lag een tijdje op de achterbank maar dan denk ik steeds dat iemand op het raam gaat kloppen, dat is niet te doen.

Misschien moet ik haar vader bellen, maar als mijn telefoon oplaadt zie ik dat mijn moeder heeft gebeld. Ze heeft vast berichtjes gestuurd. Ik weet niet of ze naar de politie is gegaan. Ik weet niet of mijn maten me verraden hebben. Misschien heeft mijn moeder eindelijk door dat ik niks waard ben. Misschien heeft ze helemaal niet meer gebeld.

*

Het is bijna donker. Mijn laatste restje wiet is nu echt op, het is minder erg dan de speed, die mag niet op maar wiet kan je overal krijgen. Ik durf geen eten te halen, je zal zien dat Kick dan net opduikt. Ze gaat er echt niet meteen vandoor, maar uitstappen lukt gewoon niet. Wat als ze met de trein verder is gegaan? Ze heeft natuurlijk gezien dat ik alles zwaarder maak, als kaplaarzen in het water. Het is vreselijk om van iemand te houden, je hart wordt uitgeknepen als een sinaasappel.

Het zou sowieso makkelijker zijn als je niks voelt. Mama kon ik blij maken met mijn verhalen, over hoe ik na school voetbalde met vrienden op het plein, dat mijn elle boog openlag door de ruwe stoep. Eigenlijk kwam dat omdat ik bier had gedronken met dikke Gerrit bij het winkelcentrum. Hij vond het prima als ik bij hem zat, hij op zijn scootmobiel en ik op de leuning van zo'n bankje. We rookten shag en dronken halve liters. Een keer hadden de Marokkanen uit de flat zijn Jumbo tas gejat, voor de gein maar dat was totaal niet geinig want daar zat zijn zalf in. Gerrit heeft dikke voeten van de drank, paars met wonden die niet overgaan. Hij had juist een nieuwe zalf die echt goed hielp. Ik rende achter Adil en Fares aan en flikkerde over zo'n betonnen vierkant. Later hadden we nog geblowd in de kelder want ze snapte ook wel dat het lullig was. Van die zalf.

*

De lantarenpalen gaan aan, ze maken het paadje licht maar de bomen worden donker. Urenlang waren ze mijn vriend, ze wuifden en knikte met hun lange dunne nekjes, 'alles komt goed,' zeiden ze. Zolang de bladeren bewogen was ik niet alleen. Het felle licht heeft schaduwspinnen van ze gemaakt met grote poten en ogen die ik niet kan zien. Als ze maar niet gaan lopen. Ik moet de ramen bedekken, door de kieren kruipen ze naar binnen, hun nagels krassen tegen de deuren. De spleet in het raam moet dicht, ze haken tentakels achter het glas, misschien zijn ze al in de auto.

Ik wring me tussen de voorstoelen en de bank, hou me vast, smelt niet weg, blijf van staal. Water beukt tegen de wielen, nog even en we worden meegesleurd, verdrinken is niet erg, of juist wel? Bevriezen is mooi, je hallucineert je de hemel in met gouden vissen en roze stranden. Schelpen van kristal, waterbabies komen uit de zee om te drinken, samen met de libellen en de giraffes. Tot het water ook hen wegsleurt, ze trappelen en happen naar adem, lichamen beuken tegen de rotsen, botten kraken, de lange nek van de giraf knakt als een dode tak. Is het regen of zijn het hagelstenen, hagel als kindervuisten, ze rammen op het dak.

'Rabbit!'

Ik schiet omhoog, mijn huid is koud, zweet druipt over mijn rug als ijswater.

'Rabbit je moet opendoen!'

*

Ze houdt me vast en huilt. Ik ben ingepakt in een slaapzak, als een oude indiaan. Nog steeds kan ik niet stoppen met trillen.

'Konijntje.' Ze geeft me kopjes als een poes.

'Waarom was je zo boos?'

'Je zegt niks.'

'Je weet toch dat ik van je hou.'

'Ik weet niks.' Ze gaat rechtop zitten, maar nog wel tegen me aan.

'Gaan we morgen rijden?'

'Ik bel zodra het licht wordt.'

De bomen zijn vriendelijke reuzen met ritselvingers. Ze buigen zacht als dienaren van het donker en zien dat alles goed is. Morgen gaan we verder.

*

Het lijkt of de halve stad heeft besloten dat het park vandaag dé plek is. Vrouwen in felgekleurde leggings sjokken hijgend voorbij en kerels in korte broek doen hysterisch met honden en kinderen. Toffe vaders. Hun lachsalvo's knallen tegen mijn trommelvlies.

Kick haalt brood en ik moet mijn telefoon opladen. Zuchtend graai door de zooi in mijn rugzak, zo'n legertas uit het jaar nul. Onderin, tussen de sokken en de onderbroeken, voel ik het zware koude ding, het is zover, het moet. Met klamme vingers peuter ik het leren riempje van een zijvakje los. De oplader zit erin. Als je wil dat iets kwijt is duikt het juist keihard op.

Aan de zijkant van het park, voor een café met van die kleine ronde tafeltjes op de stoep, zit een logge vent met een strak overhemd Gauloises te roken. Verder zit er gelukkig niemand, een vol terras had ik niet aangekund.

'Avez vous un sigaret?'

Zwijgend schuift hij het pakje naar me toe.

Vanaf het park lijkt het waarschijnlijk alsof ik zijn maat ben en voor het werk nog even een zwarte koffie naar binnen gooi, maar ik ben een bange kaaskop die de drempel niet over durft. Als Kick niet belt wil ze misschien terug naar Nederland, dus het moet. Met

de oplader in mijn hand loop ik naar binnen. Ik hou hem omhoog zodat de man achter de bar ziet wat ik wil, hij knikt naar een stopcontact.

Met koude handen wacht ik, lange tergende minuten. Het is tijd. Ik druk de telefoon aan, zeventien oproepen. Onbekende nummers en twaalf keer mama. Nu de berichten. 'Lieve schat waar ben je?' en 'Ik maak me zo'n zorgen!'. Dit was te verwachten. Ik scrol verder, meer berichten van deze strekking. Maar dan 'De politie is langs geweest.' Ik hap naar adem en leg de telefoon op het tafeltje voor me. De ober komt achter zijn grote glimmende bar vandaan, met een opschrijfboekje in de aanslag.

Ik moet bestellen. 'Café, please.'

Zonder iets te zeggen loopt de man terug naar zijn vesting.

Ineens druk ik op 'bellen', mijn hand is sneller is dan mijn hoofd. Hij gaat over.

'Jongen...!' Het is even stil, dan hapert ze, huilt. 'Oh god, lieverd.'

Ik zie haar voor me, zittend aan de keukentafel, het bruine haar, de lila badjas. 'Het spijt me mama.' Ik druk haar weg, een ongeremde snik dringt zich op.

De ober zet met een klap de koffie voor mijn neus, ik leg munten op het schoteltje met de bon en loop de zaak uit.

*

We volgen de borden naar Turijn, zodra we over de grens zijn gaat ze bellen. Nog tien minuten denk ik. Manu Chao zingt alsof we in een film zitten, zo goed klopt het.

'Kijk dan!' Kick klapt in haar handen, wijst, gilt. 'Moet je die rotsen zien, kijk dan Rabbit!' Al een uur lang is ze niet te houden.

Het is ook wel echt heel erg prachtig, ik kan het ook moeilijk geloven. Overal waar je kijkt is het net foto behang, bergen, dennenbomen, blauwe lucht, witte wolken. We rijden een tunnel in, dwars door de berg, hoe kunnen ze zoiets maken?

'Italië!!' De zon breekt door als we de tunnel uit rijden. 'We moeten stoppen!' Kick draait het raampje open en steekt haar hoofd naar buiten. 'Here we are, motherfuckers!'

Ik weet niet waarom maar het lijkt alsof ik een koude grot ben, waar alles dood en uitgestorven is. Waarom steek ik mijn hoofd niet door het raam en schreeuw met haar mee?

*

Op de rotsen zit sneeuw. Poedersuiker. Coke vanuit de hemel, God heeft gemorst, God is slordig met zijn dope. Heel erg slordig, overal waar je kijkt ligt het witte spul op de grauwe rotsen. Die zitten daarboven Al Pacino bergen weg te werken. Wat moeten ze anders.

Nog wat speed, sleutel in het zakje, hatsaa.

Een vrouw kijkt.

‘Ja wat?’ Met je verschroeiide zonnebank bakkes. Laat me.

Motormannen verder op het terras drinken bier uit enorme pullen, dat zal straks lekker gaan met die bochten. Kick is bellen. Verdwenen in het groen, opgeslokt door een woestenis van bramen en brandnetels. Mijn mooie blonde bloem, mijn bergroosje.

‘Blijf je hier wachten?’ zei ze.

Alsof ik zonder haar zou gaan. Grappa gescoord bij zo’n kraampje, hand geperst en zelf geplukt. Druiven uit de streek. Tering duur maar tering lekker. Koffie besteld, het spul drink ik uit de fles. Stiekem. Nou ja, een beetje stiekem. De heks met het bruinleren gezicht kijkt alsof ik bloed uit de aderen van een vers geschoten lammetje drink. Haar lippen zijn oranje geverfd, alsof dat nog helpt. Ik hou de fles omhoog.

‘Proost!’ of hoe zeg je dat hier. ‘Saluti!’ het piswifj kijkt weg. Waar blijft Kick?

‘Allora?’ De vrouw van het café staat naast me.

‘Wat?’

Ze wijst naar mijn fles.

‘Oeps.’ Ik stop de fles onder mijn shirt.

‘Se ne vada va’ che e’ muglio.’ Ze kijkt als een kampbeul.

‘Qué?’ Oh nee dat is Spaans.

Ze trekt aan mijn arm, blijkbaar moet ik weg. De zon was toch te heet. Het terras kiept om, tafels en stoelen kletteren op de grond. Zwarte glimmende schoenen vlak voor mijn neus, waar komen die ineens vandaan? Een onzichtbare reus grijpt me als een zwerfkat, ik land op het grind van de parkeerplaats. Mijn fles! Hij is nog heel. Godzijdank. Hajellula. Halleluja.

*

‘Hoe kunnen we zo verder?’

Ze heeft een punt. Staan lukt niet echt.

‘Dat kutwifj wil het gewoon niet geven!’

‘Wat niet?’

‘Jezus Christus Rabbit!’

Het adres. Van haar vader. ‘Nam hij niet op?’

‘Waarom de fuck mag ik papa niet vinden?’ Tierend stampst ze over het grind.

‘Het is zo toch ook goed.’

Kick staat stil, draait zich abrupt naar me om, haar gezicht is rood. ‘Wat?’

‘Wij, de reis, alles.’

Even staat ze roerloos, dan barst ze uit. ‘Niks is goed! Je zuipt en snuift de hele dag! Je bent nooit blij!’

‘Ja wel.’ Ik probeer te staan, alweer kapseist alles om me heen. Grappa komt als een stroom lava naar buiten, golft over het hete grind. Ik veeg mijn mond aan de mouw van mijn shirt. ‘Jij maakt me blij.’

Ze duikt in elkaar alsof ze in haar buik getrapt is. Zakt op haar knieën, huilt. Ik wil naar haar toe maar het grind deint als een kolkende rivier. Ze staat op, loopt naar de Volvo, doet de achterklep open. Gebukt staat ze daar, ik weet wat ze doet. Dan slaat ze de klep dicht, keert zich met haar grote lichtpaarse tas om haar schouder naar de auto naast de onze, praat met een man. Een man met een polo en een zonnebril. Hij doet de bril af, knikt. Ze lacht, steekt haar duimen op, stapt zonder om te kijken in. De man opent zijn deur, gaat zitten. De auto start, steentjes schieten weg, de wielen laten het grind knerpen. Het glimmend zwarte monster rijdt de weg op, verdwijnt dan in de bocht. Mensen op het terras lachen, een hond blaft.

Ik laat me op mijn rug vallen. Hoog boven mij glijden wolken, een hagelwitte optocht van knoestige draken en pluizige konijnen.

*

Mijn telefoon gaat. Met bonkend hoofd tast ik op de stoel van Kick, in het handschoenkastje, op het dashboard. De lamp aan de muur van het café geeft een zwak schijnsel, het is blijkbaar nacht, of avond. Het bellen is gestopt, ik laat me terug op mijn stoel vallen. Was het Kick? Heeft de man haar aangerand? Is ze in Turijn?

Weer gaat de telefoon. Op de achterbank. Hangend tussen de stoelen neem ik op.

‘Kick?’ Mijn mond is een drooggevallen sloot.

‘Hij woont in San Remo.’

De stoelen drukken in mijn zij.

‘Via di Francesco 224, Arma di Taggia.’

‘Wacht!’

‘Mag ik Kick even?’

‘Kan je een bericht sturen?’ hijg ik als een zieke hond. ‘Met het adres.’

'Geef me Kick.'

Ik wring me los en ga zitten. 'Ze is plassen.'

'Hij is niet zoals ze denkt.'

Arma di Taggia. 224. Via di Alexander. 'Kan je het adres sturen?' Of was het Fransesco?

'Hij heeft nieuwe kinderen.'

'Alsjeblieft?'

'Laat haar maar bellen.' Ze hangt op.

Ik zak met mijn hoofd tegen de leuning en zucht. Het lijkt of mijn zwartheid wegsijpelt, licht stroomt door mijn aderen, blaast stof uit mijn tintelende hoofd.

Ik ga hem vinden.

KICK

Had ik maar sokken aangedaan, mijn voeten zitten onder de blaren. De paarse tas snijdt en ik heb dorst. Ik loop achter random mensen aan, dan lijkt het of ik een doel heb. Nu volg ik een vrouw met zwart haar en dikke billen, 'Goeie billen' zou Rabbit zeggen. Hij is gek op billen. Vooral op mijn billen. Als we slapen houdt hij ze vast, alsof ze anders weg zouden lopen. Het is best mooi in Turijn. De huizen zijn oud en toch heel sjiek, met kleine balkonnetjes. Je ziet er niemand zitten, mensen in warme landen houden waarschijnlijk niet van zon.

Zou Rabbit nog bij het café langs de weg zijn? Het is beter nu ik alleen ben. Ik hoef niet op te letten of hij gaat snuiven, ik hoef niet te kijken of hij blij is of treurig. Het duurt nog lang voordat het donker is, dus er is geen probleem. Gewoon blijven lopen. Het is beter zo. Beter zonder hem.

De zon gaat achter de huizen, ze zijn niet meer geel maar grijs. Ik heb mijn jack aangetrokken en eigenlijk moet ik een lange broek aan, mannen kijken naar mijn blote benen. Ik weet van tevoren al wat ze gaan doen als ik langsloop. Ze laten hun zonnebril zakken, kijken eroverheen en zeggen 'Ciau bella' of 'Bambino.' Misschien kan ik in een park een broek aandoen. Of in een café.

Het zou fijn zijn als papa me komt oppikken. Dat hij net in de stad moet zijn. Of dat hij hier woont en me ziet lopen. Waarschijnlijk woont hij heel ergens anders, er zijn natuurlijk duizenden steden in Italië. En dan heb je ook nog de dorpen en de losse huizen. Het slaat nergens op om te denken dat hij in de buurt is. Alleen een kleuter zou zo iets denken. En toch denk ik het. Omdat ik weet dat het nergens op slaat dat ik in Italië ben.

*

Ik moet plassen. Toen ik vanochtend uit de auto stapte zag ik een rivier met een park en een soort strandje, maar ik wilde in de drukte zijn. Echt dom want als je niemand kent is drukte helemaal niet fijn. En je kan nergens plassen.

Het lijkt alsof ik rondjes loop, alle straten zijn hetzelfde. Koude huizen met luiken die zeggen dat ik hier niet hoor. Zwarte spoken eten mijn gedachtes op, zo kan ik geen plannen maken. Met Rabbit zou ik alles durven, ik zou vragen waar de rivier is. We zouden al uren met onze billen in het gras liggen en naar de vogels luisteren. We zouden vuur maken en wijn drinken. We zouden lachen om de idioten van de stad.

Aan de overkant zitten jongens en meisjes met zonnebrillen op hun hoofd. Het zijn net fotomodellen. Als ik verder loop plas ik in mijn broek dus ik steek de straat over. Ze lachen. Praten ze over mij? Het lijkt alsof ik op een catwalk loop met mijn oude gympen en mijn vieze haar. Gelukkig is het binnen donker en zie ik meteen de wc.

Alles glimt en glanst, er zijn groene tegels en gouden kranen. Het is belachelijk dat ik sta te trillen alsof een gek met een gun me af wil schieten. Niemand zat me achterna en toch moet ik huilen.

De wc is mijn huis. Hoelang zou het duren voor ze aan de deur gaan rammelen? Ze kunnen de tering krijgen. Ik doe gewoon alsof ik ziek ben. Misschien ben ik echt ziek. Misschien houdt het trillen nooit meer op. Misschien krijg ik mijn hoofd niet meer normaal. Ik hoop dat ik weer sterk ben als ik mijn broek aan heb.

*

‘Come va?’ iemand bonkt op de deur. ‘Parli inglese?’

Heb ik geslapen? Snel graai ik mijn spullen bij elkaar en prop ze in mijn tas. ‘I’m sorry!’

‘We are closed.’

Voorzichtig doe ik de deur open, alsof er nu wel een vent met een geweer staat. Een meisje met een rond gezicht en dunne wenkbrauwen leunt tegen de wastafel.

'Are you alone?' Ze doet een stap naar voren om naar binnen te kijken.

'No with my crocodile, he is in de toilet. The toiletpot.' Waarom zeg ik dit? 'That is a joke.'

'Si.' Het lijkt of ze niet zo goed weet wat ze met me aan moet. 'Are you with your parents?'

'No, they are dead.' Ik heb mijzelf niet in de hand, dat is wel duidelijk.

'I'm sorry.'

'Yes.'

'You have to go, we are leaving.' Ze kijkt in de spiegel, veegt lippenstift uit haar mondhoeken. Haar bruine armen zijn glad en romig, haar haren glanzen. Ze maakt een staart met het elastiekje om haar pols. Ineens kan ik mezelf niet beheersen en sla mijn armen om haar heen. Mijn hoofd ligt op haar rug. Ze schrikt en maakt mijn armen los, draait zich om.

'What are you doing?'

'I'm sorry.' Ik durf haar niet aan te kijken. Ik weet niet eens waarom ik het deed. Ze zag er zo zacht uit. Maar dan nog doe je zoiets niet.

Ze pakt mijn schouders en buigt zich naar me toe. 'Are you oké?'

'No.' Ik moet alweer huilen. Ze houdt me vast, ik snik als een klein kind, met snot en alles. Haar shirt wordt nat maar ze vindt het niet erg.

'You come with me, take youre stuff.'

Ze loopt voor me uit het café in, er staan twee jongens bij de bar, verder is er niemand. Ze zegt dingen in het Italiaans, de jongens roepen van alles terug. Lachend zegt ze 'Ciau!', houdt de deur voor me open en samen lopen we de donkere straat in.

*

Ze geeft me thee. Ik heb een lichtgele badjas aan en mijn haar is gewassen.

'What are you doing in Turino?'

Ik kan niet meer zeggen dat ik mijn vader zoek. 'My boyfriend, we have a fight.'

'Boys are stupid.'

'Yes.' Ik zeg steeds 'yes', andere woorden zijn te ingewikkeld.

Ik vind vooral mezelf stom. Stom dat ik de caravan heb opgegeven. Stom dat ik weg ben gegaan uit Nederland. Stom dat ik Rabbit heb achtergelaten. Stom dat ik niet nadenk over dingen.

'What is his name?'

'Rabbit.'

'Like the little bunny?'

'Yes.'

Ze zuigt aan haar sigaret en knikt. 'Thats funny.'

'Yes.'

Haar armbanden rinkelen als ze de sigaret uitdrukt. Ze staat op en aait over mijn haar. 'You are a tough girl.'

Ik ben helemaal niet stoer, ik ben een slappe huiltrut.

'You are not going to join us?' Ze gaat uit met vrienden.

Als ze een lijn speed voor me had zou ik wel durven. Ik zou met mijn armen in de lucht dansen en lachen. Maar zoiets kan je beter niet vragen als je in het buitenland bent.

*

Licht van de lantaren schijnt door het dunne roze gordijn. Het golft en wappert voor het open raam, de geluiden van de straat waaien naar binnen. Ik lig op de bank onder een tijgerdeken, maar slapen lukt niet. De kikkerklok op het bureau tikt steeds harder. Of lijkt het maar zo? De ogen bewegen heen en weer, alsof hij paranoia is. Misschien is het normaal wel een mega chille kikker, is hij gewoon para van mij geworden.

Rabbit had meteen iets grappigs bedacht of hij was gaan praten met de kikker. Hij doet vaak stom maar vanbinnen is hij echt lief. Hij wil niet alleen maar seks, behalve als hij te veel op heeft zoals toen bij het optreden. Als ik daar iets over zeg doet hij zijn handen voor zijn oren, alsof er een bom ontploft. Ik snap dat wel, ik zeg ook liever niks over nare dingen. Het is beter als hij zonder mij is. Ik ben niet zijn moeder. Als hij maar genoeg geld heeft voor eten en benzine.

De kikker tikt en tikt. Ineens kan ik het niet meer uithouden. Ik ga hem bellen. Er is geen telefoon in de kamer dus ik moet naar buiten, naar een café.

*

Er hing zo'n dekbedjas aan de kapstok die heb ik aangetrokken. Wel mijn eigen kleren en mijn gymschoenen. De jas is een harnas, niemand kan me raken. Wel jammer dat hij niet lang is. Ik heb geld uit de la van het bureau gepakt, gewoon muntgeld. Tien euro of zoiets. Soms willen ze geld als je belt, of je moet een drankje nemen. Als er maar iets is waar geen mensen zijn. Dan zie ik een raam met fel licht, een avondwinkel!

Binnen staat een man met glimmend plat haar, vet of viezigheid, dat kan je niet zien. Hij staart naar mijn shirt dus ik vouw de jas dicht.

‘Do you have a phone?’

De man knikt schuin naar achter, naast een kast met sterke drank hangt een telefoon aan de muur, zo’n ijzeren ding waar muntjes in kunnen. Het lukt bijna niet de euro erin te krijgen zo erg trilt mijn hand. Ik toets het nummer in. Een hoge piep. Je moet zeker via Nederland bellen, waarom weet ik niet meer hoe dat moet? De euro is weg, ik druk hard en wild op knopjes en trek aan het ding waar de hoorn op moet. Dan pas zie ik een briefje naast de telefoon met nummers en landen. Wat is er met mijn hoofd gebeurt? Waarom kan ik niet denken? Nog een keer. Hij gaat één keer over, daarna voicemail.

Met een zucht laat ik me tegen de muur vallen. De man loert als een geile bulldog, zijn mond half open. Nog een keer. Knopjes, beltoon, voicemail. Weer een euro weg. De man gaat flessen rechtzetten, vlak bij mij. Dan weet ik wat ik moet doen, mama, ik moet mama bellen, misschien wil ze nu het adres van papa geven.

‘Ja?’

‘Mama?’

‘Jezus Christus het is midden in de nacht.’ Ze heeft gedronken dat is duidelijk.

‘Mag ik alsjeblieft het adres van papa?’

‘Moet je me daarvoor wakker bellen?’

‘Mama please, ik sta in een avondwinkel.’

De man ademt als een zeeleeuw met astma. Dan voel ik zijn hand tegen mijn been, vlak bij mijn bil, ik doe een stap opzij.

‘Het is altijd gezeik met jou.’

‘Ik kan nergens heen, alsjeblieft.’

‘Is hij bij je weg?’

‘Wie?’

‘Dat vriendje van je.’

De man ademt in mijn nek. Weer gaat zijn hand op mijn been.

‘Fuck off!’ Ik sla zijn hand weg. ‘Mam?’

‘Ik ga het niet nog een keer opzoeken.’

De man duwt zijn natte lippen in mijn nek, de hoorn floept uit mijn hand en klapt tegen de muur. Ik wring me langs de hijgende stronthoop en ren de zaak uit.

*

Toen het licht werd ben ik weggegaan, gelukkig bleef ze in de stad tot ik de deur uit was. Zonder adres van papa kan ik niks. Ik heb 'Thank you' op een envelop geschreven, de tijgerdeken en de badjas opgevouwen, de theekop afgewassen. Uit de keuken heb ik een mes gepakt en in de paarse tas gestopt, je kan ermee dreigen of ogen uitsteken. Of piemels afhakken.

Op de trap van het metrostation zijn al mannen in pak en vrouwen met keurig haar, in de ochtend is de wereld normaal. Ik hoop dat ik snel de stad uit ben en een plek langs de snelweg kan vinden. Nu nog een kaartje. Er hangt een automaat aan de muur maar het lijkt of er alleen een pas in kan. Zou ik over de hekjes kunnen klimmen?

'Dove devi andare?'

'Sorry?'

Een vrouw met Beatrix-haar en een teckel wijst naar de automaat. 'Where do you want to go?'

'The highway.'

De vrouw toetst wat in, stopt haar pas in de gleuf, geeft me een kartonnen kaartje, 'metro is always difficult in strange city.'

Voor ik iets kan zeggen is ze verdwenen. De stroom mensen neemt me mee, mijn kaartje blijft het hekje open.

*

Auto's scheuren voorbij, ik voel de wind langs mijn benen. Ze zijn hier gek op cornflakes met chocola en vakantiehuisen met een zwembad. Ik denk dat ik al onder tien reclameborden ben doorgelopen, ze staan op hoge palen in het grind langs de weg. Vrouwen in rode lingerie vinden ze ook heel leuk. Ik weet niet of de auto's naar mij toeteren of naar de bimbo's op het bord. Zodra er een plek is om te stoppen ga ik liften, richting Lyon. Het staat op een stuk karton, met mijn oogpotlood heb ik de letters gemaakt.

Eindelijk is er een supermarkt, zo'n megading. Ik moet water voor het liften dus ik loop de enorme hal in. Er zijn matrassen en gevilde konijnen, tosti-ijzers, skates, barbies, elektrische barbecues en badslippers. Vlak voor de kassa stop ik een badmuts met bloemen in mijn tas, voor Rabbit. Als ik die ooit nog zie.

Op de parkeerplaats staan een paar vrachtwagens, sommige hebben een Frans nummerbord. Naast een grote zilveren truck rookt een kerel een shagje.

‘Do you have place for me?’ Ik hou het bord omhoog.

‘Oui.’ Hij spuugt op de grond, trapt zijn peuk uit en loopt om de truck heen, gooit de deur open. Zonder iets te zeggen gaat hij terug naar zijn eigen kant en klimt in de wagen. Het zal wel de bedoeling zijn dat ik instap. Het is super hoog, alsof je in een trein stapt op een rangeerterrein. In de cabine hangen vrouwen met enorme tieten.

‘Thank you.’ In mijn tas omklem ik het mes.

Hij start de motor en zet de radio aan, blijkbaar houdt hij niet van praten. Twee gasten blijven maar lullen en hinniken, ze vinden zichzelf echt bizar grappig. Ik weet niet of de man geen Italiaans kan of dat hij het ook irritant vindt, maar hij vertrekt geen spier. Hij kijkt ook niet één keer opzij, alsof ik er niet ben. Ik hoef het mes niet te gebruiken. Als een koningin zit ik hoog boven de weg.

Eerst zijn er nog huizen en fabriekshallen, daarna alleen nog heuvels en bergen. Rabbit is ook vast aan het rijden, misschien ziet hij dezelfde bergen en dezelfde wolken, dezelfde strepen op de weg.

*

‘We hebben niet veel geslapen, hè Robbert.’ Robbert aait over haar been, bijna tot haar poes. Ze draait haar hoofd opzij, ze kussen. Alweer. Ze moet op de weg kijken, het stikt van de vrachtwagens.

Ik ben misselijk van een puddingbroodje van de benzinepomp. Misschien was het geen pudding. Misschien was het smeerkaas. Dat geklef maakt me nog zeker, maar ze geven me een lift dus ik doe leuk. ‘Ja dat snap ik als je net getrouwd bent.’

‘Heb jij een vriendje?’ Robbert kijkt over zijn schouder.

‘Ja een paar.’

Robbert schatert alsof hij nog nooit zoiets gehoord heeft. Het is natuurlijk onzin maar ik kan gewoon niet meer normaal doen. De stille vrachtwagenman was beter, ook al komen ze uit Nederland.

‘Dus jij lust er wel pap van!’ Robert lacht als een dom paard. Sara of Sacha of Sandra geeft hem een pets op zijn achterhoofd.

Ik denk aan pap en moet bijna kotsen. ‘Kunnen we stoppen?’

‘Over vijf kilometer is er weer een pomp.’

De bergen zijn al minder hoog. De lucht is grijs, soms is er regen. Dijon staat al op de borden, hoe kan een woord zo hard steken? In Dijon was hij verdwenen in de nacht, in Dijon

zat hij te bibberen op de grond. In Dijon hield ik hem vast als een baby. In Dijon zei hij dat hij van me hield.

‘Wil je ook koffie?’ Robbert en de kleffe poes stappen uit.

‘Doe maar.’ Ze lopen naar de shop. Ik open mijn deur en ga op het gras naast de parkeerplek staan. Auto’s en vrachtwagens razen voorbij. Wat als de Volvo langsrijdt?

Aan een picknicktafel zit een vrouw met een kind. Ze geeft het hapjes uit een potje, de dikke wangen zijn oranje van de prut. Ik ga op de bank tegenover haar zitten.

‘Can I use your phone?’

De vrouw schuift haar telefoon naar me toe. ‘Of course!’

Ik moet weten of hij nog leeft en of hij echt terug naar Nederland gaat. Geen voicemail, hij gaat over.

‘Kick?’

Ik kan niks zeggen.

‘Ben je daar?’ zijn stem slaat over. ‘Kick?’

Ik sta op en loop weg van de tafel. ‘Ik ga ook terug naar Nederland.’

‘Was jij het die belde vannacht?’ weer gaat zijn stem omhoog.

‘Ik was in Turijn.’

‘Je raadt nooit waar ik ben!’

Een groep Franse jongeren gaat op het gras zitten. Hysterisch vrolijk trekken ze blikjes open. ‘Ik haat raden.’

Er klinkt een andere stem. Een diepe stem. ‘Kick?’

Ik ken die stem.

‘Ben jij het Kick?’

Ik stop met ademen. Rabbit heeft hem gevonden. Rabbit is bij mijn vader.

‘Pap?’

